

தமிழன் எங்கே?

- ஒரு தலைவியுள்

மு. கணபதிப் பிள்ளை

தமிழன் எங்கே?

ஆசிரியர் :
தென்புலோலியூர், மு. கணபதிப்பிள்ளை

ஈழமணி நூற் பதிப்பகம்

60. குமாரன் இரத்தினம் வீதி

கொழும்பு—2.

[இலங்கை]

முதலாம் பதிப்பு : 1958

இரண்டாம் பதிப்பு : 1961

உரிமை பதிவு

விலை : ரூபா. 1-50

முதற் பதிப்பின் முன்னுரை.

தமிழ் நாட்டின் உண்மை வரலாறு விரைவில் உருவாகும் என்ற நம்பிக்கை இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. மொழியாராய்ச்சியில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த ஆசிரியரவர்கள், சற்றே திரும்பி, வரலாற்றாராய்ச்சிக்குத் துணையாகக் கூடிய அரிய பல உண்மைகளை வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

பன்மொழியாராய்ச்சியின் பயனாக ஆசிரியரவர்கள் கண்டுகொண்டவற்றைத் தொகுத்து நூலுருவில் வெளியிடுகின்றோம். பழந் தமிழ் நூல்களையும் பிற மொழிகளிலுள்ள நூல்களையும் துருவியாராய்ந்து வெவ்வேறு காலங்களில் அவர்கள் வெளியிட்டவை இவை. பதிவு செய்து வெளியிடுகின்றோம்.

தமிழறிஞர்களையும் ஆராய்ச்சியாளர்களையும் தட்டியெழுப்பிச் சிந்தனை புரிய வைக்கும் பொருள் பொதிந்த இந் நூலினைத் தமிழகத்துக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

வாழ்க தமிழ்! வாழ்க தமிழினம்!!

— பதிப்பாசிரியர்

ஈழமணி வெளியீடு: 1.

பன்மொழிப் புலவர்
திரு. கா. அப்பாத்துரை எம். ஏ., எல். டி., அவர்கள்
அளித்த
சா ல் பு ரை

“தமிழன் எங்கே?” — சிந்தனையைத் தூண்டிப் புத்தார்வம் தட்டி எழுப்பும் தலைப்பு இது. தலைப்புக்கு ஒரு சிறிதும் பின்னிடாத வகையில் இது ஒரு சிந்தனைக் கருவூலமாகவும் ஆர்வக் கலைப்படைப் பாகவும் இயல்கின்றது. ஆசிரியர், உயர்திரு. கென்புலோவியூர், மு. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் ஒரு தலை சிறந்த ஆராய்ச்சியாளர் மட்டு மல்லர்; புதிய எழுத்தாளரிடையேயும் முன் வரிசையில் இடம் பெற்றத் தக்கவர் என்பதை இவ்வேடு தெள்ளத் தெளிய எடுத்துக் காட்டுகிறது. அவரது ஆராய்ச்சி இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழின ஆராய்ச்சிப் படைப்புக்களுக் கெல்லாம் ஒரு சிகரம் வைத்தாற் போன்றது. அத் துறையில் புரட்சிகரமான ஒரு புதுத்திசை காட்டித் திரும்பு முகமா யும் அமைந்துள்ளது. அதே சமயம் ஆராய்ச்சிகளில் எளிதில் காண முடியாத தெளிவும் கவர்ச்சியும் ஏட்டின் நடையில் மிளிர்கின்றன. அதன் முதற்பக்கம் முதல் வரியில் கண்ணோட விடுபவர், கடைசிப்பக் கம் கடைசிவரி செல்லும்வரை, கண்ணோட்டத்தையும் கருத்தோட்டத் தையும் இடையே நிறுத்த முடியாது. புனைகதைக்கேயுரிய இத்தகைய உயிரோட்டத்தை அவர் தம் ஆராய்ச்சிப் போக்குக்கு அளித்து, அதை மணமும் உயிர் வளர்ச்சியும் பெற்ற பொன்மலரோ என்னும்படி ஓர் அரும் படைப்பாக்கியுள்ளார்.

ஆசிரியர் புரட்சிகரமான புதுமைக் கருத்துக்களையும் சிந்தனை ஓட்டத்தையும் ஏட்டின் தலைப்பு மட்டுமன்றி, உள் தலைப்புக்களும் சுட்டிக்காட்ட உதவுகின்றன. “சிந்திக்கின்றான் தமிழன்!”, ‘இரா வணன் யார்?’, ‘மூ நாடு எது?’, ‘முத்தொள்ளாயிரமா, முத்தொள்ளா யிரமா?’, ‘தொல்காப்பியர் பிறப்பகம்’, ‘தம்பரட்டா—தாமிரபரணி தேசம்!’, ‘கண்டறியாதன கண்டோம்!’ ஆகியவை இவற்றுட் சில.

கடைசித் தலைப்புச் சுட்டுகிறபடி, தமிழ், தமிழன், தமிழகம் பற்றிய பல புத்தம் புதிய, முன் எங்கும் எவரும் கண்டறியாத, கேட்டறியாத—ஆனால், முன் விளங்காத பலவற்றை விளங்க வைக்கிற—கருத்துக்களை இப்பகுதிகள் கொண்டுள்ளன. தமிழ் மொழி, தமிழினம், தமிழகம், தமிழகம் சூழ்ந்த அண்டை அயல் உறவினங்கள் ஆகியவை பற்றி இன்று நிலவும் பல அறியாமை மாயைகளை, பல தப்பெண்ணங்களை, பொய்யை மெய்யாகவும் மெய்யைப் பொய்யாகவும் உலகில் உலவவிட்டுள்ள பல போலிக் கருத்துக்களின் கருத்திரைகளை இவ்வேடு நீக்க வழி வகுக்கின்றது.

பழமை ஆராய்ச்சிமரபு, இனமரபு, மொழிமரபு, இலக்கிய மேற்கோள், கல்வெட்டு மேற்கோள்கள் ஆகியவற்றின் உதவியால் ஆசிரியர் அவ்வாராய்ச்சி மூலங்களின்மீதே புத்தொளி காட்டும் திறம் வியத்தற்குரியது! அத்துடன் அவற்றால் அவர் அகற்ற விரும்பும் மாயையின் செறிவும் பெரிதேயாகும். இவற்றுள் தமிழகத்தின் வருங்கால வளத்துக்கு இன்றியமையாத தலைசிறந்த விளக்கம் இலங்கை, இலங்கையில் தமிழருடன் பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக இணைந்து வாழ்ந்துவரும் சிங்கள மொழி இனம், சிங்களமொழி ஆகியவை பற்றியது.

தென்னகத்தில் பேசப்படும் மொழிகளாகிய தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகியவை பண்டைப் பெருந்தமிழ், அல்லது திராவிட இனமொழியின் கிளைகள், அல்லது வழிமொழிகள் என்பதும்; இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் அதாவது இன்றைய இந்தியா—பாகிஸ்தான் பரப்புக்களில் நிலவும் ஏனைய மொழிகள் ஆரிய இனம் எனச் சிலரால் குறிக்கப்படும் ‘இந்தோ — ஐரோப்பிய’ இனமொழிகள் என்பதும் இன்று பொதுவாக அறிவுலகம் அறிந்த செய்திகளே. ஆனால், நல்லாயர் கால்டுவெல் வகுத்துக் காட்டியுள்ளபடி, திராவிட இனம் சார்ந்த மொழிகள் இத் தென்னக மொழிகள் மட்டுமல்ல; அதற்கு வடக்கில் கோண்டு, கூயி, இராசமகால், பிராகுவி, முதலிய, மலைநாட்டவர் மொழிகளும் பண்பாடு நிலையிலுள்ள, அல்லது

அந்நிலையடைந்துள்ள திராவிட மொழிகளேயாகும். அத்துடன் ஏனைய வடதிசைத் தாய்மொழிகளும் ‘வட மொழி’ என்று இடைக்காலங்களிலிருந்து சிறப்பித்து அழைக்கப்படும் சமஸ்கிருதமும் அதன் முன்னோடிகளான பாகதங்கள், பாளி, வேதமொழி ஆகியவையும் கூட, பேரளவில் ஆரிய மயமாக்கப்பட்டுவிட்ட அடிப்படைத் திராவிடக் கலவை மொழிகளே என்றும் பெரும்பாலான ஆராய்ச்சியாளர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். எனினும், ஆராய்ச்சி பொதுமக்களிடையே இறங்கிவரும்போது, பிரசார வடிவான ஆராய்ச்சியும் ஆராய்ச்சி வடிவான பிரசாரமும் ஆராய்ச்சி முடிவுகளைத் திரித்து, சமஸ்கிருதத்தை இந்தியாவின் மூல ஆரிய மொழியாகவும் வடதிசை மொழிகளை முற்றிலும் ஆரிய இனமொழிகளாகவும் கருதும்படி செய்துவிடுகிறது. அத்துடன் தனித் திராவிடர் வாழும் தென்னகத்தில் மட்டுமன்றி, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் வடபாகமெங்கும் உள்ள மக்கள்—சிறப்பாகக் கங்கை வெளியிலுள்ள மக்கள்—ஓரளவு ஆரியக் கலப்புடைய திராவிடரே என்பதும் முற்றிலும் மறைக்க, மறக்கடிக்கப்பட்டு வருகிறது. திராவிடம் என்பதே தாழ்ந்த வகுப்புக்குரிய சின்னம் என்று சாதி அடிப்படையில் கருதப்பட்டுவரும் கருத்தே இம் மாயைக்குப் பெரிதும் வழிசெய்து தமிழுக்கெதிரான போலி ஆராய்ச்சிப் பிரசாரங்களை எங்கும் பரப்பி வருகிறது.

துணைக் கண்டத்தில் செய்யப்படும் இப் போலியாராய்ச்சிப் பிரசாரங்களைவிட வியப்புக்குரியவை, மெய்நிலையை இன்னும் முனைப்பாகத் திரித்துக் காட்டுபவை—இலங்கை, சிங்களமொழி, சிங்களவர் பற்றிய கருத்துக்கள். திராவிட மொழிகளின் எல்லை கடந்துசென்று, பின், அதற்கும் தெற்கேயுள்ள சிங்களமொழியும் இனமும் தமிழினத்தை விடக் குறைந்த ஆரியத் தொடர்பே உடையதாயிருக்கமுடியும் என்பது, வேண்டுமென்று கண்ணை மூடிக்கொள்பவருக்குத்தவிர, வேறு எவருக்கும் மேலீடாகவே விளங்காமற் போகாது. ஆனால், புத்தமதம் மூலமும் அம்மதத்தை அங்கே கொண்டுவந்து விசயன்மூலமும் ஆரிய மொழியும் இனக்கலப்பும் சேர்ந்துள்ளன என்று ஆரியம் திறம்படப் பிரசாரம் செய்கிறது. ஆனால், இதுவும் வரலாற்றுக்கு முரண்பட்ட

வாதமே. புத்தமதம் மட்டுமல்ல, சமணமதமும் வடதிசைக்கே உரியவை. இலங்கையில் புத்தசமயம் மட்டுமே புகுந்துள்ளது. தமிழகத்திலும் கன்னட, மலையாள, தெலுங்குப் பகுதிகளிலும் நீண்ட காலம் புத்த சமயமும், அதன்பின் சமணசமயமும் பரந்து செறிவுற்று விளங்கின. இவ்விரண்டு சமயங்களின் செறிவாலும் அணிமையிலுள்ள தென்னகத்தில் ஏற்படாத ஆரியக் கலப்பும் பண்பும் கடல் கடந்த தொலை நிலமாகிய இலங்கையில் எவ்வாறு ஏற்பட்டிருக்க முடியும்? தவிர, விசயன் கதையானது பாண்டியரது மகப்பாரத மரபு போன்ற புராணக்காலக் கதையேயன்றி வேறன்று. அதை, வரலாற்றுமரபென்று கருத எத்தகைய சான்றுகளும் இல்லை. அக்கதை உண்மையானால் கூட, ஒரு அரசகுமாரன் வரவால் ஒரு நாடும் இனமும் மொழியும் முழுதும் அயலினச்சார்பாய்விட முடியாது. தவிர, முற்காலப் புத்த சமண சமயங்கள் மட்டுமன்றிப் பிற்காலக் கங்கை ஆரிய நாகரிகமும் பெரிதும் ஆரிய எதிர்ப்பாகவும் ஆரிய திராவிடக் கலப்புப் பண்பாகவுமே தோன்றின. அவை, இன்றைய ஆரிய நாகரிகத்தளவு தமிழகத்துக்கு அயலான நாகரிகமாகமாட்டா!

வருங்காலத்தில், நல்லாயர் கால்டுவெல் போன்ற ஒரு ஒப்பியல் மொழி நூலாராய்ச்சியாளர்தாம் சிங்களமொழி மலாய் மொழி ஆகியவற்றின் இனத் தொடர்பை உள்ளவாறு விளக்கமுடியும். அவை, ஆரிய இனத்தைவிடத் திராவிட இனத்துடனும் தமிழுடனும் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையவை என்பது அப்போது எளிதில் விளக்கப்படுவது உறுதி. ஆனால், அந் திசையில் ஆசிரியர், கணபதிப்பிள்ளையவர்களின் சான்றுகள் திசைகாட்டிகள் ஆகின்றன. சிங்களமொழியின் தொன்மையான பெயர் 'எழு' என்பதே. இதை அவர் எடுத்து விளக்கி, நாட்டின் பழம் பெயர் 'ஏழ்' 'ழ' என்று பல ஆதாரங்களால் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இலங்கையின் பழந்தமிழ்ப் பெயராகிய 'ஈழம்' என்பதும் சிங்களம் என்பதும், சிலோன் என்ற அதன் மேலை மரபுத் திரிபும், 'எழு' 'ஏழ்' ஆகியவற்றின் சிதைவுகளே என்று ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார். உண்மையில் 'தமிழ்' என்பதின் மூலப் பகுதியாகி 'இழ்' என்பதுடனும் 'திராவிடம்' என்பதன் மூலப் பகுதி

களில் (திரை, இடம்) ஒன்றான 'இடம்' என்பதனுடனும் கூட அது தொடர்புடையதேயாகும்.

இச் சிற்றேடு திறம்பட அகற்றும் மற்றொரு போலிக் கருத்து இலங்கை தமிழகத்துக்கு வெளியேயுள்ள ஒரு பகுதி என்ற இன்றைய தவறான எண்ணமே யாகும். தமிழர் பலர் துணைக் கண்டப் பகுதியிலிருந்து இலங்கை சென்று அணிமைக் காலங்களிலும் பழங் காலங்களிலும் குடியேறியதுண்டு. ஆனால், அதுபோலவே இலங்கையிலிருந்தும் தமிழர் துணைக் கண்டப் பகுதியில் குடியேறியது உண்மை. துணைக் கண்டப் பகுதியிலுள்ள 'ஈழவர்' என்ற மக்கள் வகுப்பினர் பெயரே இதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. ஆனால், இக் குடியேற்றங்கள் திருநெல்வேலியிலிருந்து தஞ்சைக்கும், தஞ்சையிலிருந்து திருநெல்வேலிக்குத் தமிழர் குடிமாறுவது போன்ற குடிபெயர்வேயன்றி வேறல்ல. அவை நாட்டின் எல்லை கடந்த குடியேற்றங்களல்ல, ஒரு நாட்டுக்குள்ளேயே நிகழ்ந்த குடியேற்றங்கள் மட்டுமே. பண்டைய இலங்கை கடலால் பிரிக்கப்பட்டபெருத தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியே யாகும். உண்மையில் தமிழின் மூலத் தாயகப் பகுதி என்ற பெயருக்குத் துணைக் கண்டப் பகுதியைவிட மிகப் பழமை வாய்ந்த உரிமையுடையது இலங்கையேயாகும். இதையும் ஆசிரியர் தக்க பல ஆதாரங்களால் வலியுறுத்திக் காட்டுகிறார். 'மூவர்' என்பதன் மரபுப் பொருள் மூன்று அரசரல்ல, 'மூ' என்ற நாட்டவர் என்பதையும்; 'மூவுலகு', 'எழுவுலகு' என்ற தொடர்கள் பிற்கால ஆரிய மரபால் மூன்று உலகம், ஏழு உலகம் என்ற தவறாகக் கொள்ளப்பட்டனவேயன்றி, உண்மையில் 'மூ' நாட்டவர் கண்ட உலகம், 'ஏழ்' நாட்டவர் கண்ட உலகம் என்ற பொருளுடையவையே என்பதையும் ஆசிரியர் வாதிட்டு நிலைநாட்ட முற்பட்டுள்ளார். இவை, மேலும் ஆய்ந்து காண்டற்குரிய புரட்சிகரமான புதுமைகளே என்பதில் ஐயமில்லை.

'இராவணன்' பெயரின் பொருள், அவன் 'தென்னவன்'; அதாவது, பாண்டியர் மரபினன் என்ற கருத்து; இலங்கையின் பழம் பெயர்களாகிய 'தம்பரட்டா, தாமிரபரணி' ஆகியவற்றின்

விளக்கங்கள், 'யாழ்ப்பாணம்' என்ற பெயர் விளக்கம்; தொல்காப்பியர் மூலத்தாயகப் பகுதி எது என்பதுபற்றிய விளக்கம் ஆகியவை புதுமை ஆராய்ச்சிகள்; ஆராய்ச்சியாளருக்கே புதுச்சுவையும் புதுத் தூண்டுதலும் தரத்தக்கவை ஆகும்.

ஆசிரியர் காட்டிய ஆராய்ச்சி மேற்கோள்களில் சில எம் நூல்களிலிருந்தும் திரட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவை எமக்குப் புது வலிமையல்ல, புதுத் தூண்டுதலே தருபவை. உண்மையில், அவர் அடிச்சுவடு பின்பற்றும் வருங்கால ஆராய்ச்சிகளால் அவர் ஆராய்ச்சி முடிபுகள் மேன்மேலும் வலியுறுவு பெறத் தக்கவையே என்பதில் எமக்கு ஐயமில்லை. தொல்காப்பியர் மூலப்பிறப்பகம் சுட்டிக் காட்டும் சான்றுகள் பலவற்றை அவர் தந்து, அது இலங்கை சார்ந்த பகுதியென்று நாட்டியுள்ளார். ஆனால், இதுவே மேலும் வலியுறுத்தும் சான்றுகள் பலவற்றை வருங்கால ஆராய்ச்சிகள் எளிதில் காணமுடியும். உரையாசிரியர் கொற்கைநாட்டு வழக்கு என்று சுட்டிக் காட்டிய 'பெண் மகன்' (சிறுமி) தொல்காப்பியரே ஆளும் வழக்காகும். இன்றைய கொற்கைப் பகுதியில் இவ்வழக்கு இல்லை. 'பெண் பசங்கள்' என்ற பேச்சு வழக்குத்தான் சென்னைப் பகுதியில் உண்டு. ஆகவே, அது இலங்கையுடனணைந்த பண்டைக் கொற்கை நிலம் சார்ந்த வழக்கு என்பதில் ஐயமில்லை.

தொல்காப்பியர் இலக்கணம் நாட்டுப் பேச்சு வழக்குகளைத் திசை வழக்குகளாக (திசைச் சொற்களாக) மட்டுமே சுட்டிக் காட்டிற்று. தொல்காப்பியம் உண்மையில் பெரிதும் செந்தமிழுக்கே சிறப்புமுறையில் இலக்கணம் ஆகும். ஆகவே, தொல்காப்பியர் சொல்லாட்சியை அவர் பிறப்பக ஆட்சி என்று கூறுவதைவிட, அவர் காலச் செந்தமிழ்; அதாவது, இலக்கியத் தமிழ் ஆட்சி என்று கொள்வதே சால்பு. இலக்கிய வழக்கு அரசியல் தலைமையிடச் சார்பு மிக்கது. அதே வழக்குகள் மலையாள நாட்டிலும் சென்னைப் பகுதியிலும் பிற இடங்களிலும் இன்று ஓரளவு வழங்குவதன் காரணத்தையும் இதுவே விளக்கும். இலக்கிய வழக்கு தலைமையிடத்தைச் சிறப்பாகக் கொள்ளினும், பொதுமையும் உடையது. அதே சமயம் அது பழமையும் பேணுவது.

தொல்காப்பிய வழக்கு இலங்கையில் சிறப்பாகவும் மற்ற இடங்களில் பொதுவாகவும் அமைந்துள்ள நிலை இதை முழுதும் மெய்ப்பிக்கிறது. ஏனெனில், இலங்கைப் பகுதி தொல்காப்பியர் பிறப்பகம் மட்டுமல்ல, முதலிடைச் சங்க காலத் தலைநகர்களுக்கும் அணிமையுடையது ஆகும்.

தொல்காப்பியர் வழக்குக்கும் மலையாள நாட்டுக்கும் உள்ள தொடர்புக்குத் தொல்காப்பியர் வாழ்க்கைத் தொடர்பே ஒரு விளக்கம் தரும். அவர் ஆசிரியரான அதங்கோட்டாசான் ஊர்தான் திருவாங்கூர், அல்லது திருவிதாங்கூரின் பெயர்க்காரணமான அதன் பழந்தலைநகராகிய அதங்கோடு. அது இன்று மலையாள நாட்டில்லா விட்டாலும் அதை அடுத்த குமரிப் பகுதியிலேயே உள்ளது. அதங்கோட்டாசான் என்ற குடிமரபுப் பெயரும் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் தொடர்ந்து இன்றளவும் மரபுறது அவ்வூரில் நிலவுகின்றது.

இடைக்கால உரையாசிரியர் மரபுகடந்து தமிழ் மொழியின் உயிர் மரபுகளை நுனித்துணரும் ஆசிரியர் நுண்ணறிவு பாராட்டுதற்குரியது. இதற்கு ஒரு சான்று கூறலாம்; "பொருள் தெரியாத சொற்களையும், பொருள் குன்றிய சொற்களையும், தவறாகப் பிரிக்கப்பட்ட சொற்களையும் அசைநிலைகள் என இலக்கண நூலாசிரியர்கள் எடுத்தோதினர் என்பதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது!" - இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் இது புரட்சி உண்டுபண்ணத்தக்கதாகும். "யாழ்" என்பதை ஆசிரியர், "அசையன்று, தோழர் என்னும் பொருளுடையது" என்று கொள்கின்றார். அது சரியென்பதை அனுபவமே காட்டும். அதே பொருளுடைய ஏடன், ஏடி, எல்லா என்னும் சொற்களை இன்று பொருளிழந்தே தொனிப் பொருள் மட்டும் காட்டி வழங்குவது காணலாம். இதுபோலவே, "மன்" அசையென்று கொள்ளப்பட்டாலும், "எல்லாரும் அறிந்த உண்மையாயிற்றே, காண்!" என்ற (ஆங்கில உரியிடைச் சொல் 'Indeed' போன்ற) பொருள் தருவது காணலாம். வள்ளுவர் குறளில் "யாதானும் நாடாமால், ஊராமால்" என்ற

அழகிய தொடரில் “ஆல்” அசை என்று கூறும் உரையாசிரியர்கள் நிலை பரிதாபத்துக்குரியது. அதுவும் (இதுவன்றோ மெய், இது தெரியாதா?) என்ற குறிப்புப் பொருள் உடையது. “செயற் பாலதோரு மறனே யொருவற் — குயற்பாலதோரும் பழி” என்னும் குறட்பாவிலும் “ஓர், உம்” அசை என்று கொள்ளப்படுதல் தமிழ்ச் சுவைகாணர் இழுக்கமாம். “தோறும்” என்ற இன்றைய பேச்சு வழக்குடன் அது தொடர்புடையது. “செய்வதற்குரியது ஒவ்வொன்றையும் நீ புகுந்து பார்த்தால், அது யாவும் அறமாகத்தான் இருக்கும்” என்பதே வள்ளுவர் குறித்த பொருள் ஆகும்.

ஆசிரியர் ஏடு இது போன்ற பல நல்ல தமிழின ஆராய்ச்சிகளுக்கு ஒரு சீரிய வழிகாட்டி ஆகும். இனியேனும் தமிழ், தமிழின, தமிழ்ப் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சிகள் துணைக்கண்டத் தமிழகத்துடன் நின்றுவிடாமல், பண்டைத் தமிழகப் பகுதியான இலங்கையிலும் அதே வகைத் தொடர்பும் வரலாற்று, நாகரிக, இன உறவுகளும் மிக்க மலாய், தென்கிழக்காசியா, பர்மா, வங்கம், தீபேத்து, சீனம், தென்ஆபிரிக்கா, அமெரிக்கா, நடுநிலக்காலகம் முதலிய பகுதிகளிலும் சென்று பரவ வேண்டுவது அவசியம். மறுமலர்ச்சியூழி அத்தகைய ஆராய்ச்சிகளில் புகுந்து பரவி ஓங்க ஆசிரியர் ஏடு பெரிதும் உதவுமாக! உருவில் சிறியதாயினும் பயனிற்பெரிதாகிய இத் தமிழக் கருத்துப் பேழையைத் தமிழர் வரவேற்று அதன் மரபை வளர்ப்பார்களாக!

பேராசிரியர்
திரு. ஞா. தேவநேயப் பாவாணர், எம். ஏ., அவர்கள்
அளித்த
சால்புரை

எகித்தியம், சுமேரியம், பாபிலோனியம், யூதம், கிரேக்கம், உரோமானியம் முதலிய பண்டை நாகரிகங்கட்கெல்லாம் முந்திய தாயும் அடிப்படையாயும், இன்று அறிவியற் குன்றேறி நிற்கும் மேலைநாடுகளும் இருண்டிருந்த நிலையில் தெருண்டு நின்றதாயும் உள்ள உலக முதல் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் கண்டு அவற்றைப் பல திசையும் பரப்பிய ஒப்புயர்வற்ற தமிழன் எங்கே?

அந்தோ! வந்தேறிகளால் மயக்குண்டு, மணவுறவும் உணவுறவும் அற்ற பல்வேறு சின்னஞ்சிறு பகுதிகளாகச் சிதைக்கப்பட்டு, ஒற்றுமையிழந்து, மேன்மேலும் வெவ்வேறு அயலார்க் கடிமைப்பட்டுத் தம் முன்னோரின் பெருமையை முற்றும் மறந்து, நாடிழந்து நகரிழந்து நூலிழந்து சொல்லிழந்து, மறமான மதிக்கெட்டுத் தாய்நாட்டில் உரிமையின்றிப் பெரும்பாலும் தற்குறிகளாய் உடலோடு கூடி நிற்கும் தமிழருக்கும் விடுதலையுண்டோ வென்று கவன்று கலங்கும் நிலையில், அவர்க்கு மயக்கத் தெளிவித்து மதிக்கூடும் மருந்தாக, இலங்கை அரசியல் மொழிபெயர்ப்பாளர், தென்புலோலியூர் மு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதி வெளியிட்டுள்ள ‘தமிழன் எங்கே?’ என்னும் தமிழர் வரலாற்றாராய்ச்சி நூல் எழுந்து இன்காற்று வீசுகின்றது.

இந் நூலில், தமிழன் பிறந்தகமாகிய ‘இலெமுரியா’ (Lemuria) என்னும் குமரி நாட்டு வரலாறும், இலங்கை அதன் எஞ்சிய பகுதியென்பதும், யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயர் வந்த வகையும், அங்கு வழங்கும் சில பழமையான தமிழ் வழக்காறுகளும் பிறவும் சொல்லப்பெற்றுள்ளன.

இதன்கண் உள்ள சில அரிய செய்திகளுள் இரண்டு வருமாறு:-

1. பனாட்டு

“பனையின் முன்னர் அட்டுவரு காலை
நிலையின் ரூகும் ஐயென் உயிரே
ஆகாரம் வருதல் ஆவயி னான”

(தொல். எழு. 284.)

‘பனை’ என்னும் நிலைமொழியின் முன் ‘அட்டு’ என்னும் வருமொழி வரின், முன்னதன் ஐகாரம் கெட்டு அவ்விடத்து ஆகாரம் வந்தேறிப் ‘பனாட்டு’ என்று முடியும் என்பது, இந் நூற் பாவின் பொருள்.

‘பனாட்டு’ என்பது, இற்றைத் தமிழ்ப் பெரு நிலத்தில் சொல்லள விலாயினும் பொருளளவிலாயினும் எங்கேனும் வழக்கிலில்லை. அது பனங் கருப்புக்கட்டிக்குப் பண்டைக் காலத்து வழங்கிய சொல்லா யிருக்கலாமென்று சிலர் உன்னிப்பாய்க் கூறினர். ஆயின், அது அஃதன்றென்பது, ‘தமிழன் எங்கே?’ என்னும் நூலால் தெரிய வருகின்றது.

“பனம்பழத்தை எடுத்து உரித்து, புளிங்காடி விட்டுப் பிசைந்து, களியாகப் பாயில் ஊற்றி, வெயிலிற் காயவிட்டுத் தயா ரிக்கப்படுவது; தோற்றத்தில் சொக்கிலேற்றைப் (Chocolate) போன்ற தாயிருக்கும்.” என்று இந் நூலாசிரியர் கூறுகின்றார். (பக். 49, 50.)

இதனால், மேனாட்டார் போன்றே பல அரிய உண்பொருட் களைப் பண்டைத் தமிழர் உருவாக்கினர் என்பதும், அவற்றுட் பல இற்றைத் தமிழகத்தில் வழக்கிறந்தன என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

2. அத்துச் சாரியை.

“பனியென வருஉங் காலவேற்றுமைக்கு
அத்தும் இன்னும் சாரியை யாகும்.”

“மழையென் கிளவி வளியியல் நிலையும்.”

“வெயிலென் கிளவி மழையியல் நிலையும்.”

(தொல். எழுத். 241, 287, 378.)

இந் நூற் பாக்கள், ‘பனி,’ ‘மழை,’ ‘வெயில்’ என்னும் சொற் கள் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில், ‘பனியத்துச் சென்றான்’, ‘மழையத்துச் சென்றான்’, ‘வெயிலத்துச் சென்றான்’ என அத்துச் சாரியை பெறும் எனக் கூறுகின்றன.

இத்தகைய வழக்கு இற்றைத் தமிழ்நாடாகிய சோழ பாண்டிய நாடுகளில்லாவிடினும், பழஞ் சேரநாடாகிய மலையாள நாட்டில் இன்றுமுள்ளது. ‘பனியத்துப் போகருதே’, மழையத்துப் போகருதே, வெயிலத்துப் போகருதே’ என்பன போன்ற வழக்குகள் அங்கு இன்றும் இயல்பாகவுள்ளன. (‘போகருதே’ என்பது ‘போகாதே’ என்னும் எதிர்மறையேவரின் மறுவடிவம்.)

இதுவரை, இவ்வழக்கு மலையாள நாட்டிற்கே சிறப்பெனக் கருதியிருந்தோம். ஆயின், திரு. மு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் இது யாழ்ப்பாணத்திலுமுள்ளதெனத் தெரிவிக்கின்றார்கள்.

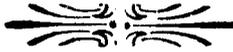
“பண்டு தொட்டுத் தூய தமிழ் வழங்கும் இலங்கையின் வட பாகத்திலே - சிறப்பாக யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலே இவ் வழக்கு உள்ளது. நோயினூறப் பீடிக்கப்பட்டவர்களை யோ குழந்தைகளை யோ வெயிலிலும் மழையிலும் போகாது தடுப்பவர்கள் இவ் வழக்கினைக் கையாளுதல் உண்டு. வெயிலத்துப் போகக் கூடாது, மழையத்துப் போகக்கூடாது எனக் கூறுவது யாழ்ப்பாணத் தமிழர் காதுக்கும் அந்நியமாகத் தோன்றவில்லை.” (பக். 47) என்பது அவர்கள் கூற்று.

இனி, ஆசிரியர், ‘ழ’ ‘எழு’ என்னும் எண்ணுப் பெயரெச் சங்களை நாட்டுப் பெயராகக் கொள்ளும் புதுக் கருத்து, கருத்து வேறுபாட்டிற்கிடமானது.

இந் நூலின் பொதுப் போக்கு, உணர்ச்சியற்றுத் தூங்கிக்
கிடக்கும் தமிழனைத் தட்டியெழுப்பி,

‘ஆரிய வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தமிழினில் உணர் த்தவிட்
டன்னிய மின்மையின் அரசினை யுறுமே’

என அறிவித்து ஆற்றுப்படுத்துவதாயுள்ளது. ஆதலின், தமிழர்
யாவரும் இதனை வாங்கிப் படித்துப் பயன் பெறுக.

தமிழன் எங்கே?

தலை தடுமாற்றம்

தமிழ் நாட்டின் வரலாறு தலை தடுமாறிக் கிடக்கின்றது. தலை கிடக்கவேண்டிய இடத்திலே கால்; கால் கிடக்க வேண்டிய இடத்திலே தலை. காலுக்கும் தலைக்கும் வேறுபாடு தெரியாத நிலையிலேதான் இன்றைய தமிழன் வாழ்கின்றான். தனது உரிமையை மறந்தான்; தன்னினத்தின் பழம்பெருமையை மறந்தான்; தன் மொழியை மறந்தான்; உண்மை வரலாற்றையே மறந்துவிட்டான். எல்லாம் மறந்த நிலையில், மற்றவர்களுடன் தானும் ஒருவனாய், உலாவித் திரிகிறான் தமிழன். ஆரியத்தின் அக்கிரமத் தாக்குதலால் அவனுடைய மூளை கலங்கி அறிவு கெட்டுவிட்டது. அவலக் குழியில் வீழ்ந்தவர்களை யொப்ப, அங்கோ இங்கோ அசைய முடியாத நிலையில், அவதிப்படுகிறான் அவன். மூளை கலங்கி உண்மை பிறழ்ந்த நிலையிலே, பிறர் கூறுவனவற்றையே மாறாத உண்மைகள் எனக்கொண்டு, தான் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியாத நிலையினை, அடைந்துவிட்டான். சிந்திக்கக்கூடிய வேளைகளிலும் ஆரிய மாயையானது இடையே புகுந்து குழப்பம் விளைத்துவிடுகின்றது. அந்தக் குழப்பத்திலே, தொடர்ந்து ஆராய்ச்சியெய்ய இயலாதவனாய், இருந்தபடியே இருந்து தூங்கத் தொடங்கிவிட்டான். தூங்கத் தொடங்கியவன் நீண்டகாலம் தூங்கிக் கொண்டும் இருந்துவிட்டான். தூக்கத்திலே

புரண்டு புரண்டு கிடக்க, திசைமாறி, தலை காலாக மாறி விட்டது. அங்ஙனம் மாறியதைச் சிறிதும் உணராமல் - 'தலைதடு மாறியதையே' அறியாமல் - இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான் தமிழன். பண்டைத் தமிழகம் எங்கே? தமிழன் வரலாறு எங்கே? தமிழன் எங்கே?

அறிவொளி

இன்று காலம் மாறிவிட்டது! மக்கள் எதனையும் ஆராய்ச்சி யின்றி இலகுவில் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள்!! நமது மொழியிலே - தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களிலே - உண்மை வரலாற்றைக் கண்டறிவதற்குத் துணைபுரிகின்ற செய்திகளும் குறிப்புகளும் எத்தனையோ பல உள்ளன. அண்மைக் காலம் வரை, நமது பழந்தமிழ் நூல்கள் பல, முன்னைய உரையாசிரியர்கள் வகுத்த 'கர்ண கடுர' உரைகளுடன் ஏடுகளிலே கிடந்தன. அச்சப் பொறியின் வருகையாலும் அருந்தமிழ்த் தொண்டர் பலரது ஓயா உழைப்பினாலும் அவ்வேடுகள் அச்சேறிய நூல்களாக இன்று நாட்டில் உலாவத் தொடங்கி விட்டன. பழந்தமிழ் நூல்களுக்கு இலகுவான விளக்கங்களும் குறிப்புகளும் நாளுக்குநாள் அறிஞர்கள் எழுதி வருகிறார்கள். அரிய பெரிய உண்மைகள் பலவற்றை - வரலாற்றுக் குறிப்புகளை - அடிக்கடி அறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டி வருகிறார்கள். 'கர்ண கடுரமாக'க் காட்சியளித்த நூல்கள்கூட, இன்றைய மக்களால் இலகுவாக வாசித்தறியக் கூடியபடி, ஆராய்ச்சி விளக்க நூல்களாக ஆயிரக்கணக்கிலே வெளியிடப்படுகின்றன. நாட்டிலே என்றமில்லாத அளவுக்கு - தமிழ் நாடு - தமிழ் மொழி - தமிழ் இனம் - பற்றிய சிந்தனை மிகுந்து விளங்குகின்றது, தமிழனே 'தன் மொழி', 'தன்னினம்' என்று பன்னிப் பன்னிப் பேசத் தொடங்கிவிட்டான், அவனுக்கு 'அறிவொளி' உண்டாகிவிட்டது.

சிந்திக்கிறான் தமிழன்!

தொல்காப்பியத்தைப் பார்த்தான்; சங்க நூல்களைப் பார்த்தான்; 'தேவபாடை' எனப்பட்ட வடமொழியை ஆராய்ந்தான்; பாளியைப் படித்தான்; வடமொழியிலே - வடமொழிக் காவியங்களிலே - கூறப்பட்டனவற்றை நோக்கினான்; சிங்களம் - மலையாளம் - கன்னடம் - தெலுங்கு - துளு முதலான மொழிகளின் இயல்புகளையெல்லாம் துருவியாராய்ந்து பார்த்தான்; எல்லாவற்றையும் வைத்துக் கொண்டு ஒப்புநோக்கிச் சிந்தித்தான். புலப் பட்டுவிட்டது உண்மை அவனுக்கு! ஏதோ பலத்த சூது நடைபெற்றிருக்கின்றது என்ற உண்மையை அறிந்துவிட்டான் அவன். மேலும் துருவியாராய்ந்து எது விதத்திலும் உண்மை வரலாற்றினை அறிந்துவிடவேண்டுமென்று முயற்சி செய்கிறான்; சிந்திக்கிறான்.

ஆரிய மாயை

தமிழினத்தை 'ஆரிய மாயை' ஆண்டுக் கணக்கிலே - ஏன்? நூற்றாண்டுக் கணக்கிலே என்றே கூறிவிடலாம்! - அஞ்ஞானத்தில் அமுக்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்த அமுக்கம் - கொடிய இருள் - படிப்படியாக இப்போது குறைந்து கொண்டு வருகிறது. ஆரியர் மொழியான வடமொழிதான் தமிழ்மொழிக்கும் பிற தென்னிந்திய மொழிகளுக்கும் தாய் - அதிலிருந்து தான் இம்மொழிகளெல்லாம் பிறந்து வளர்ந்தன - என்று அறிஞர்கள் கருதியிருந்த காலமும் ஒன்று உண்டு. ஏன்? இன்று கூட அறிஞர்கள் சிலர் அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; கூசாது எடுத்தும் கூறுகிறார்கள். "தமிழ்" என்ற எமது மொழிப் பெயர்கூட "திராவிட" என்ற வடமொழிச் சொல்லிலிருந்துதான் பிறந்த

தென்று - பிறர் சொல்ல - நம்மவர் நம்பிக்கொண்டிருந்த காலமும் ஒன்றுண்டு. 'தமிழ்' ('தமிழம்') என்ற சொல்லை உச்சரிக்கமுடியாத ஆரியர் 'த்ரவிட' 'த்ரமிள' 'த்ரமிட' என்றனர். அதுவே 'திராவிடம்' ஆயிற்று. "இலக்கணம்" என்ற சொல்லுக்கூட வடமொழி என்று கூறுகிறார்களே, சிலர்: அது தான் விநோதம்! தமிழில் இலக்கணத்தைக் குறிப்பதாயுள்ள ஒரேயொரு சொல் அதுதான். அதுவும் வடமொழியாம்! எழுத்தேயின்றி எழுதப்படாத நிலையிலிருந்த ஒரு மொழி - வடமொழி - தமிழ் மொழிக்கு 'இலக்கணம்' என்ற சொல்லினை வழங்கிற்றெனக் கொள்வது தவறு. வடமொழியில் முதற்பெருங் காவி யமென எடுத்தோதப்படும் 'வான்மீகி இராமாயணம்' எழு வதற்கு முன்னதாகவே வழங்கிக் கொண்டிருந்தது தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியம் எழுந்ததன் பின், தொல்காப்பியர் காலத்தில் முதன் முதலாகக் காவி யங் கண்ட வடமொழியிலே, தொல்காப்பியத்துக்கு முந்தியனவாய் வடமொழி இலக்கண நூல்கள் இருந்தனவென்று கூறிவிடமுடியாது. தொல்காப்பியத்திலே, "ஓத்தென மொழிப் உயர்மொழிப் புலவர்" "தொன்றுமொழிப் புலவர் அது பிண்டமென்ப" "நூலென மொழிப் புலவர்கு மொழிப் புலவர்" 'நல்லிசைப் புலவர் செய்யுளுறுப்பென.....வகுத்துரைத்தனரே" "யாப்பென மொழிப், யாப்பறி புலவர்" "மறையென மொழிதல் மறையோராறே" "சொல்லியற் புலவரது செந்தொடை யென்ப," என்றெல்லாம் ஆங்காங்கு சுட்டப்படுதல் கொண்டு, தொல்காப்பியருக்கு முன்னதாகவே மொழியியற் பகுதிகளைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து விரித்து விளக்கிய பெருநூல்கள் தமிழ் மொழியில் இருந்தன வெனத் துணியலாம். இவைகள் எல்லாவற்றையும் விட, தொல்காப்பியத்தைப் போன்றதொரு பரந்த இலக்கணம் எழுவதற்கு முன் - இலக்கணம் எடுபடுவதற்கு - விரிந்த பேரிலக்கிய நூல்கள்

இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது கூறாமலே அமையும். தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் "ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்" எனக் கூறப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு, "ஐந்திரம்" வடமொழி இலக்கண நூலென்றும் அந்நூலைத் தொல்காப்பியனார் நன்கு கற்றறிந்திருந்தாரென்றும் கூறுவர். உண்மையில், "ஐந்திரம்" என்று தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்திற் குறிக்கப்பட்ட நூல் வடமொழி நூல்தான் எனத் திட்டமாகக் கூறுவதற்கும் ஆதாரங்கள் இல்லை. "ஐந்திரம்" தமிழ் நூலேயாதல் வேண்டும். தொல்காப்பியரை அகத்தியரின் மாணாக்கராகக் கொண்டு தொல்காப்பியத்துக்கு அகத்தியர் இயற்றிய அகத்தியமே முதலாம் என்று சிலர் கூற முற்படுகிறார்களே: அதுதான் அதிசயம்! அதிசயத்தில் அதிசயம்!! அகத்தியம் தப்பித் தவறி முதலாம் இரந்திருக்கலாம் என்றே வைத்துக் கொள்வோம் என்றால், அப்படி வைத்துக் கொள்வதற்கு அகத்தியச் சூத்திரமே இடந்தருவதாயில்லை.

“ ஏழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை
வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென்
றேதிய புலவனு முளறொரு வகையா
னிந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்.”

என்று வருஞ் சூத்திரத்தில், தமக்கு முந்திய நூலாசிரியர் இருவரை அகத்தியரே எடுத்தோதுகிறார். அவர்களுள் ஒருவன் ஐந்திரன். அவன் இயற்றிய இலக்கணமே "ஐந்திரம்" எனப்பட்டதாகும்.

இவற்றையெல்லாம் நன்கு கவனித்து - காத்திருந்து வழிவகுத்து - புதுமைகளைப் பழமைகளாகவும் பழமைகளைப் புதுமைகளாகவும் மாற்றிப் புனைந்து, மக்களை நம்பும்படியும் செய்து

விட்டார்கள் ஆரியர். ஆரிய மாயைக்குட்பட்ட உரையாசிரியர்களும் சிலர், ஆரியர் மொழியே தமிழ் மொழிக்கு ஆயிரமாயிரம் சொற்களைக் கடனளித்தது என்றும், ஆரியர் நூல்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்த தியற்றப்பட்டன என்றும் - ஆராய்ந்து பாராமல் - கூறிவிட்டார்கள். அவர்கள் கூறியவற்றையே மாறா உண்மைகள் என்று பண்புடை மக்களும் சிலர் கருதியிருந்தார்கள்.

பொய்யும் புளுகும்

“கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாளைக்கு” என்னும் நாடோடிப் பழமொழியின் கருத்து யாம் அறிந்தது. கெட்டிக்காரன் புளுகினான், கேட்டுக்கொண்டிருந்தோம்; நம்பிவிட்டோம். இன்று ‘குட்டு’ வெளிப்பட்டுவிட்டது. ஆரியர் பெருமையும் பழமையும் இப்பொழுது, “மலடி மகன் முயற்கொம்பில் ஏறி ஆகாசத்தாமரை பறித்தான்” என்ற கதைபோல வந்துவிட்டமையே யாம் காண்கின்றோம்! ஆரியர் புளுகுகள் யாவும், ஒவ்வொன்றும் வெளிப்பட்டு, கனவு கண்ட கதையாகிப் பொய்யாகிப் போய் மறைகின்றன நாளுக்கு நாளாய். ஆரியர் பொய்களும் புளுகுகளும் இனிமேலும் தமிழ் நாட்டை மயக்கி ஏமாற்ற முடியாது; முடியவே முடியாது.

பழைய நாடாம் !

மேல் நாட்டவர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் வெகு சமர்த்தர்கள்! புதிய புதிய வகையிலே - புதிய புதிய முறையிலே - நாளுக்கு நாள் ஆராய்ச்சிகள் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் செய்யும் ஆராய்ச்சிகள்தான் தமிழ் நாட்டவர் கண்களைத் திறக்க உதவின; உதவி வருகின்றன. அவர்களுடைய ஆராய்ச்சியின்படி, தென்னிந்தியாவின் தெற்குப் பகுதியிலே - தென்பகுதியோடிணந்து - “இலெமுரியா” என்ற நிலப்பகுதி இருந்த

தென்றும், அங்கே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்கள் நாகரிகம் முதிர்ந்தவரென்றும், அப் பழம் பெரு மக்களின் நாகரிகமும் தமிழ் மக்களின் நாகரிகமும் ஒத்தவையென்றும் அறுதியிட்டுக் கூறப்படுகின்றது. அந்த “இலெமுரியா” நாட்டின் பகுதியே “குமரி நாடு” எனப்படும் பழந்தமிழ் நாடென்பது தமிழ் அறிஞர்கள் எல்லோருக்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகும். மேல் நாட்டவர்கள் காட்டுமளவும் எங்கள் நாட்டவர்கள் இதனை அறிந்திருக்கவில்லை. ஆயிரமாயிரம் ஆதாரங்கள் இப்போது கிடைத்திருப்பவும் நம்பத்தயங்குகின்ற - ஒப்ப மனம் வராது - மக்கள் அறிந்திருந்தாலும் அக்காலத்தே இலகுவில் ஏற்றுக் கொள்வார்களா? முடியவே முடியாது. அவ்வளவுக்கு ஆரியக் கருத்துகளும் கற்பனைகளும் நம்மவரிடையே புகுந்து இரத்தத்துடன் சேர்ந்து ஊறிவிட்டன!

உண்மை வரலாறு

நமது பழந்தமிழ் நாட்டின் உண்மை வரலாற்றினை இதுவரை செவ்விய முறையில் எழுத முயன்றோர் எவரும் இலர். நமது நாட்டிலே தோன்றிய இலக்கிய இலக்கணங்களிலே உண்மை வரலாற்றுக்கு வழி கோலுகின்ற செய்திகளும் குறிப்புகளும் எத்தனையோ பல உள்ளன. அவற்றையெல்லாம் உள்ளபடி உணர்ந்து நிரைப் படுத்திக் கோவை செய்ய எவரும் முயலாமை யால், இதுவரை கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்கள், பட்டயங்கள், வெளிநாட்டுத் தொடர்பு ஆதாரங்கள், நாணயங்கள் ஆகியவற்றுடன் மொழியாராய்ச்சி இனவியலாராய்ச்சிகள் காட்டும் ஆதாரங்களை யுங் கொண்டே வரலாறுகள் எழுதப்படுகின்றன. தமிழ் நாட்டின் வரலாறுனது பிறநாட்டு வரலாறுகளுக்கெல்லாம் முற்பட்டதும் நீடித்ததும் இடையீடற்ற தொடர்ச்சியுடையதுமாகும் என்பதை இன்னும் உணராதிருப்பவர் பலர். தமிழ் நாட்டின் தனிப்பெரு வரலாற்றினை - வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட வரலாற்றோடு

சேர்த்து - செவ்வியதொரு முறையில் எழுதினால், அது உலக வரலாற்றுக்கே ஒரு எழுவாயாய் - உலக நாகரிகத்துக்கே அடி கோலி வளர்த்து உருவாக்கிய மக்களினத் தொட்டிலாய் - விளங்குவதோர் இடப்பகுதியின் வரலாறு அமைவதைக் காணலாம். அப்படிப்பட்ட உண்மை வரலாற்றுக்கு ஊற்று நிலையாய் நிலவக் கூடிய குறிப்புகளையும் செய்திகளையும் இங்கு ஆராய்வோம். அதன் பயனாக உண்மை வரலாறு விரைவில் உருவாகும் என்பது எமது துணிபு.

தொல்காப்பியம் கூறுகிறது !

தொல்காப்பியம் எனப்படுவது தமிழ்மொழியின் பழைய இலக்கணம். 'ஒல்காப் பெரும் புகழ்த்' தொல்காப்பியரால் இயற்றப்பட்டது; எமக்குக் கிடைத்த தமிழ் நூல்கள் யாவற்றிலும் பார்க்கப் பழமை படைத்தது. அந்த நூலிலே,

“வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலி
னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச்
செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப்
புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவ
னிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னவையத்
தறங்கரை நாவி னான்மறை முற்றிய
வதங்கோட்டாசாற் கரிபபத் தெரிந்து
மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி
மல்குநீர் வரைப்பி னைந்திர நிறைந்த
தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே”

எனச் சிறப்புப் பாயிரம் அமைந்துள்ளது.

இங்கே, “குமரி” எனப்பட்டது ‘குமரிமலை’யே யாகும். அந்த மலையிலிருந்து உற்பத்தியாகிப் பாய்ந்த ஆறுதான் “குமரியாறு.” குமரி மலையும் குமரியாறும் விளங்கிய நாடுதான் “குமரிநாடு”. குமரிநாடு, பல்வேறு காலங்களில், படிப்படியாகக் கடல்வாய்ப் படுவதாயிற்று. பழைய தமிழ் இலக்கியங்களிலே, பழந்தமிழ் நாட்டை அழித்த மூன்று கடல்கோள்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் மிகத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அக் குறிப்புகளைத் தனித்தனி பிரித்தறிந்து கொள்ள இயலாமையினாலே ஒன்றினை இன்னொன்றாகக் கொண்டு இடர்ப்பட்டவர் பலர். அரசஞ் சண்முகனார் மாத்திரம் ஓரளவு தெளிவு பெற்று, சிறப்புப்பாயிரத்திற் கூறப்பட்ட “குமரி”யானது “குமரிமலை”யே யாகும் என நிறுவினார்.

முதலாவது கடல்கோள்

முதலாவது கடல்கோளைப்பற்றி - குமரிநாட்டின் தென்கோடியிலமைந்திருந்த பஃறுளியாற்றுடன் குமரி மலையும் கடல் கொள்ளப்பட்டமைபற்றி - சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது:—

“அடியில் தன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொருது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையு மிமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி.”

(சில. 11 : 17-22.)

இந்தச் செய்தியினை, “கற்றோர்களேத்தும்” கலித்தொகையும் பின்வருமாறு எடுத்தோதுகின்றது:—

“மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்
-செண்டை
வலியினான், வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்.”

(கலி. முல்லை: 104-7)

தொல்காப்பியப் பாயிரத்திலே “ நிலந்தரு திருவிற் பாண்டி
யன் ” எனப் போற்றப்படுவனே, “தென்றிசையாண்ட தென்ன
வன் ” எனச் சிலப்பதிகாரத்திலும், “ வாடாச் சீர்த் தென்னவன் ”
எனக் கலித்தொகையிலும் எடுத்தோதப்படுகிறான். “ நிலந்தந்த
பேருதவிப் பொலந்தார் மார்பின் நெடியோன் ” என மதுரைக்
காஞ்சியிலும், “ நெடியோன் ” எனப் புறநானூற்றிலும் குறிக்கப்
படுகின்ற மன்னன் இவனேயாவன்.

எனவே, குமரிநாட்டு மன்னரை விளங்கித் தமிழ் வளர்த்த
பாண்டியன் - தென்னவன் - நெடியோன் - காலத்திலேயே முதலா
வது கடல்கோள் நடைபெற்றதாகத் தெரிகின்றது. அல்லாமலும்,
தொல்காப்பியமும் அக்காலத்திலேயே எழுந்ததென்பதும் தெளி
வாகின்றது.

இரண்டாவது கடல்கோள்

“ இடைச்சங்க மிருந்தார்.....தமிழாராய்ந்தது
கபாடபுரத்தென்ப. அக்காலத்துப் போலும் பாண்டியனாட்டைக்
கடல்கொண்டது.”

(இறையனாரகப் பொருளுரை. பக். 7.) என்பதனால் இரண்
டாங் கடல்கோள் குறிக்கப்படுகின்றது.”

முன்றாவது கடல்கோள்

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துடன் வேறு இடப்பகுதிகளும் இம்
முன்றும் கடல்கோளால் அழிந்தொழிந்தனவென்பதை மணிமே
கலை தெளிவாகப் பின்வருமாறு கூறுகிறது:—

“தீங்கனி நாவ லோங்குமித் தீவிடை
யின்றேழ் நாளி விருநில மாக்கள்
நின்று நடுக் கெய்த நீணில வேந்தே
பூமி நடுக்குறாஉம் போழ்தத் திந்நகர்
நாக நனனாட்டு நானூ றியோசனை
வியுன்பா தலத்து வீழ்ந்துகே டெய்தும் ”

(மணி. 9 : 17-22.)

காவிரிப்பூம்பட்டினம் அழிவுற்றபோதுதான் குமரி யூறுங்
கடல் வாய்ப்பட்டது எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

“ இராசாவளி ” கூறுவதென்ன ?

இலங்கையின் பழைய வரலாற்றைக் கூறுகின்ற “இராசா
வளி ” என்ற நூலும் இரண்டு கடல்கோள்களைப் பற்றிக் கூறு
கின்றது : “ துவாபர யுகத்திலே இராவணனது துட்டத்தனத்தின்
பயனாக அவனுடைய கோட்டையையும் 25 மாளிகைகளையும்
மன்னருக்கும் தூத்துக்குடிக்கும் இடைப்பட்ட 400,000 வீதிக
ளையும் கடல் கொண்டது. இப்பொழுது கழனி தீசனின் துட்ட
நடக்கை காரணமாக 100,000 துறைமுகப் பட்டினங்களும்
970 மீன்பிடிக்காரர் குப்பங்களும் முத்துக் குளிப்போரின் 470
சேரிகளுமாக இலங்கையின் (11/12) பன்னிரண்டிற் பதி
னொரு பாகம் பெருங்கடலுள் ஆழ்ந்தது.”

கழனி தீசனின் ஆட்சிக் காலம் கி. மு. 250 வரையிலென்பது வரலாற்றாசிரியர்கள் எல்லோர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகும்.

இராவணன் ஆட்சிக் காலத்திலே நடைபெற்றதாகக் கூறப்படும் கடல்கோள் கி. மு. 2387 வரையில் நிகழ்ந்ததென்பது இலங்கை வரலாற்றறிஞர்கள் கருத்தாகும். இந்தக் கடல்கோளினினை—பழந்தமிழ் நாட்டை அழித்த கடல்கோள்களுள்ளே முதன் முதலாக நடைபெற்ற—“முதற் கடல்கோள்” என்று குறிப்பது பொருத்தமாகும்.

சிலப்பதிகாரத்திலே “தென்றிசையாண்ட தென்னவன்” என்று குறிப்பிடப்படுபவன் இராவணன்தான் எனக் கொள்வதே தக்கதாகும். தென் திசையிலே ஆட்சி புரிந்துகொண்டு “தென்னவன்” என்ற பெயருடன் வேறு யாராவது வாழ்ந்தார்கள் என்று கூறுவதற்குப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிற் சான்று எதுவும் கிடையாது. பாண்டியர்களே, வரலாற்றுக்கு எட்டாத காலந் தொடங்கி, தென்திசையை ஆண்டவந்தார்கள் என்பது மறுக்க முடியாததொரு உண்மையாகும். “கற்றேன்றி மண்டோன்றக் காலத்தே முற்றேன்றி மூத்த குடி” என்று ஐயனாரிதனார் பெருமிதத்தோடு குறித்தது தென்னாட்டு மன்னர் குடியையே யாகும். தமிழ்மொழியின் பழைய நூல்களும் பிறமொழிகளிற் காணப்படும் ஆதாரங்களும் இதனையே நிறுவுகின்றன.

“இராமாயணம்” கூறுவதென்ன ?

வான்மீகி இராமாயணம், இராமர் காலத்திலேயே வான்மீகி முனிவரால் இயற்றப்பட்டது. அந்த நூலின்படி சுக்கிரீவன் தன் சேனைகளை அழைத்துச் சீதையைத் தேட விடுகிறான். தேடவிடும்போது, தென் நாட்டிலுள்ள இடப்பகுதிகளைக் குறிப்

பாகச் சொல்லிவிட்டு, “மலைய மலைக்கு அப்பாலாக, பொன் நிறம் பொருந்தியதும், முத்து மணி இவற்றால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதும், தீவ்வியமானதுமாய்த் தகுதியுடன் விளங்குகின்ற பாண்டியர் கபாடத்தைக் காண்பீர்கள்” (கிட்கிந்தா காண்டம் : 43.13) என்று விபரமாகக் கூறுகிறான்.

அந்தக் கூற்றிலிருந்து, இராமாயண காலத்திலே, “கபாடபுரம்” பாண்டியர் தலைநகராக விளங்கிக் கொண்டிருந்த தென்பது புலனாகின்றது. கபாடபுரமோ இடைச் சங்கம் நிறுவப்பட்ட இடமாகும். கபாடபுரம் தலைநகராக முன்னே முதற்சங்கம் தென் மதுரையிலே நிறுவப்பட்டிருந்த தென்பது வரலாறு. கபாடபுரம் பாண்டியர் தலைநகராயிருந்தமையை வான்மீகி இராமாயணம் குறிப்பிடுகின்றது. (எனவே, தலைச் சங்கத்தினிறுதியிலெழுந்த தொல்காப்பியம், இடைச்சங்க காலத்திலெழுந்து இடைச் சங்க காலத்துத் தலைநகராய் விளங்கிய “கபாடபுர”த்தைக் குறிப்பிடும் வான்மீகி இராமாயணத்துக்கும் முந்தியதென்பது புலனாகும்.) முதற் கடல்கோளின்பின் கபாடபுரம் தலைநகரானதையும் அங்கே இடைச் சங்கம் நிறுவப்பட்டதையும் தமிழ் நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இராவணன் காலத்திலே கடல்கோள் நிகழ்ந்தமையைப் பற்றி “இராசாவளி” என்ற இலங்கை வரலாற்று நூல் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றிலிருந்தும், இராவணன்தான் - “தென்றிசையாண்ட தென்னவன்” எனச் சிலப்பதிகாரத்திலே குறிப்பிடப்படும் மன்னன்தான் - “நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன்” என்பதே உலகிக்கக் கிடக்கின்றது.

“இராவணன்” யார் ?

இராவணன் இலங்கை மன்னன்; புலத்திய முனிவரின் வழி வந்தவன். பெரும் புயவலி படைத்த மன்னனாய்

விளங்கி மூவுலகத்தையும் ஆண்டு வந்த தமிழன் அவன்.
“மூவுலகினுக்கு மொரு நாயக முடித்தேன்” என்பதை இராவணன்
கூற்றாக வைத்துக் கூறுகிறார் கம்பர்.

“தென்றிசையைப் பார்க்கின்றேன்; என்சொல்வேன்
[என்றன்
சிந்தையெலாம் தோள்களெலாம் பூரிக்கு தட்டா!
அன்றந்த லங்கையினை ஆண்டமறத் தமிழன்
ஐயிரண்டு திசைமுகத்தும் தன்புகழை வைத்தோன்!
குன்றெடுக்கும் பெருந்தோளான் கொடைகொடுக்கும்
[கையான்
குள்ளநரிச் செயல்செய்யும் கூட்டத்தின் கூற்றம்!
என் தமிழர் மூதாதை! என் தமிழர் பெருமான்
இராவணன் காண்! அவன் நாமம் இவ்வுலகம் அறியும்.”

என்று பாரதிதாசன் முழங்குகிறார்!

இப்படிப்பட்ட புகழ்வாய்ந்த மன்னனுக்குத் தமிழிலே பெயர்
ரில்லாமல் வடமொழியிலிருந்தே பெயர் கடன் வாங்கப்பட்ட
தென்று தொனிக்க வைப்பது தகாது. சிலர் கூறுவதுபோல்
“இறைவன்” என்ற சொல்லே “இராவணன்” எனத் திரிந்
தது என்று கொள்வதும் பொருந்தக் கூடியதல்ல.

எனவே, அப் பெயரின் உண்மை வரலாறு யாதென அறிந்து
கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகும். இலங்கை மன்னனின்
பெயர் எதுவாயிருப்பினும், அவன் “இலங்கையில் வாழ்ந்தவன்”
என்பதையோ “இலங்கையை ஆண்டவன்” என்பதையோ
எவரும் மறுக்க முடியாது. தேவார ஆசிரியர்களும் பிறரும்
அவனைத் “தென்னவன்” எனவும், “தென்கையான்” எனவும்,
“இலங்கையின் மன்னன்” எனவுந்தான் பெரும்பாலும் எடுத்தோதுகின்றனர்.

ஆகவே, அம் மன்னனின் பெயர் “தென்னவன்” என்று
குறிக்கப்படுவதுபோல - பாண்டி நாட்டு மன்னன் “பாண்டியன்”
எனப்படுவதுபோல - “எழு” (ஏழ்) நாட்டு மன்னனும் “எழுவன்”
எனவோ, “ஏழவன்” எனவோ, “எழு (ஏழ்) வாணன்” எனவோ
தான் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பான் எனக் கொள்ளவேண்டி யிருக்
கிறது. புறநானூற்றிலுள்ள பாடலொன்றில், வான்மீகியார்
(வான்மீகையார்) என்னும் புலவர், “எழுவர்” ஆட்சி பற்றியும்
குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காண்கின்றோம். எனவே, “எழுவன்”
(ஏழவன்) எனவோ, “எழுவாணன்” (ஏழ்வாணன்) எனவோ
வழங்கப்பட்ட பெயரே - பெயர்க்காரணம் தெரியாத வான்மீகி
யாரால் - “இராவணன்” எனக் குறிக்கப்பட்டது என்றுதோற்று
கின்றது. இலங்கையின் பழைய பெயர் “எழு” (ஏழ்) என்பதாகும்
எனவும், அங்கு வழங்கிய மொழியின் பெயர் “எழு பாஷை”
என்பதாகும் எனவும் சிங்கள நூல்கள் அறுதியிட்டுக் கூறு
கின்றன. இந்தியாவிற்குடியேறி “ஈழவர்” என்னும் பெயருடன்
சில பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் “எழுவர்” (ஏழவர்) எனப்பட்ட
எழு (ஏழ்) நாட்டு மக்களேயாவர் எனலாம்.

அடியார்க்குநல்லார் கூறுகிறார் !

சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை வகுத்த அடியார்க்கு நல்லார்,
“தொடியோள் பெளவம்” என்ற சொற் றெடருக்குக் குறிப்
பெழுதுபவர்; “தொடியோள் - பெண்பாற் பெயராற் குமரியென்ப
தாயிற்று. ஆகவே, தென்பாற் கண்ணதோர் ஆற்றிற்குப்
பெயராம். ஆனால், நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் நதியு
மென்றது பெளவமென்றது என்னையெனில், முதலாழியிறுதிக்
கண், தென்மதுரையகத்துத் தலைச் சங்கத்து, அகத்தியனரும்
குமரவேளும் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும் நிதியின் கிழவனும்

என்றிவருள்ளிட்ட, நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதினார், எண்ணிறந்த பரிபாடலும் முது நாரையும் முதுகுருகும் களரியாவிரையுமுள்ளிட்டவற்றைப் புனைந்து தெரிந்து, நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிறியாண்டு இரீஇயினார், காய்சினவழுதி முதற் கடுங்கோனீரூயுள்ளார் எண்பத்தொன்பதினார். அவருட் கவியரங்கேறினார் எழுவர் பாண்டியருள் ஒருவன், சயமாகீர்த்தியனாகிய நிலந்தருதிருவிற பாண்டியன் தொல்காப்பியம் புலப்படுத்து இரீஇயினான்,” எனக் கூறிச் செல்லுகின்றார். இதிலே “எழுவர்” எனப்பட்டவர்கள் “எழுவர்” - “எழு (ஏழ்) நாட்டவர்” என்பதே பொருந்துவதாகும்.

கடல் கொள்ளப்பட்ட நாட்டின் பகுதிகளைக் கூறும் அடியார்க்கு நல்லார், “ஏழ் தெங்கநாடும், ஏழ் மதுரைநாடும், ஏழ் முன்பாலை நாடும், ஏழ் பின்பாலை நாடும், ஏழ் குன்றநாடும், ஏழ் குணகாரை நாடும், ஏழ் குறும்பனை நாடும்” எனத் தாம் அறிந்தவாறே சொல்லுகின்றார். இங்கே “ஏழ்” எனக் குறித்தது “எழு” நாட்டையேயாகும். கடல் கொள்ளப்பட்ட “எழு” நாட்டின் பகுதிகளாயமைந்தபடியால், “ஏழ்” என்ற சொல் நாட்டினையே குறிப்பது என்பதை உணராமல் - அது “ஏழ்” (எழு) என்ற இலக்கத்தையே குறிப்பதெனக் கொண்டு - “நாற்பத் தொன்பது” (7 x 7 = 49) நாடுகள் என அடியார்க்கு நல்லார் கூறுவர். அங்ஙனம் அவர் கூறுவதற்கு ஆதாரம் பிற நூல்களிலும் காணப்படவில்லை. ஆரியர், “எழு (ஏழ்) தீவு” என்பதனைச் “சப்த (7) தீவு” என மொழி பெயர்த்துக் கொண்டார்கள் என்பது இப்போதைய ஆராய்ச்சியால் இனிது புலப்படுகின்றது. “பழமலை” என்பதை “விருத்தாசலம்” எனவும், “மறைக்காடு” என்பதை “வேதாரணியம்” எனவும் மொழிபெயர்த்துக் கொண்ட ஆரியர்கள் - “ஆர்க்காடு” (ஆத்தி மரம் நிறைந்திருந்த நிலப்பகுதி) என்பதனை “ஆற்காடு”

“ஆறு காடு” எனக்கொண்டு “சடாரணியம்” எனத் தவறாக மொழிபெயர்த்துக் கொண்டமைபோல - “எழு தீவு” என்பதையும் “சப்த தீவுகள்” எனத் தவறாக மொழிபெயர்த்துக் கொண்டார்கள் என்பது உறுதியாகும்.

வேறு ஆதாரங்கள் !

தென்னிந்திய சாசனத் தொகுதியிலே மூன்றாவது தொகுதியின் முதலாம் பகுதியில், “மணிமங்கலம் சபையோர் சாசனம்” (கி. பி. 1046.) என ஒரு சாசனம் அமைந்துள்ளது. அச் சாசனத்திலே,

“முன்றனக் குடைந்த தென்றமிழ் மண்டல
முழுவ தும்மிழந் தெழுகட லீழம்
புக்க விலங்கேச னாகிய விகிரம
பாண்டியன் பருமணி மகுடமும்”

என்று ஒரு பகுதி உள்ளது. இங்கே, “எழுகட லீழம்” என்பதற்கு “எழுகடலின் நடுவிலமைந்த ஈழநாடு” என்பதே கருத்தாகும். கடல்களுக்குப் பெயர்கள் அமைகின்ற விதத்தினை “Indian Ocean” “குமரிக்கடல்” என வரும் வழக்குகளால் இலகுவாக அறியலாம். “எழு” (ஏழ்) நாட்டிற்கருகிலமைந்த கடல் “எழுகடல்” ஆயிற்றென்பது தெளிவாகும்.

தென்னிந்திய சாசனத் தொகுதியிலே, மூன்றாவது தொகுதியின் முதலாம் பகுதியில், “அமண்பாக்கம் சாசனம்” (கி. பி. 1015) என இன்னொரு சாசனம் அமைந்துள்ளது. அச் சாசனத்திலே,

“இகல்விச யாலய னென்னும் புகர்முகத்
தேமுயர் களிற்றுச் சோழகே ரளனை”

என ஒரு பகுதி உள்ளது. இங்கே, “புகர்முகத்தேமுயர் களிற்று” என்பதற்கு “புள்ளிகளையுடைய முகத்தைக் கொண்ட ஏழ்நாட்டு உயர்ந்த யானை” என்று பொருள் கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

அதே தொகுதியில் முதலாம் பகுதியில், “பாக்கூர் சாசனம்” (கி.பி. 1066.) என இன்னொரு சாசனம் காணப்படுகின்றது. அதிலும்,

“கங்கை கொண்ட சோழனை யேமுயரி யானைச்
சேனைச் சோழ பாண்டியனென் றுண்டுகர்
மணிமுடிப் பாண்டியன் டலங்குடுத் தருளிய”

என ஒரு பகுதி உள்ளது. இங்கே, “ஏமுயரி யானை” என்பதற்கு “ஏழ்நாட்டு உயர்ந்த யானை” எனவே பொருள் கொள்ளலாம்.

புறநானூற்றுக் கூறுகிறது !

“நீயே, பிறரோம்புறு மறமன்னெயில்
ஓம்பாது கடந்தட்டவர்
முடிபுனைந்த பசும்பொன்னின்
அடிபொலியக் கழறையி
வல்லாளனை வயவேந்தே
யாமேநின், இகழ்பாடுவோ ரெருத்தடங்கப்
புகழ்பாடுவோர் பொலிவுதோன்ற
இன்று கண்டாங்குக் காண்குவமென்றும்
இன்சொலெண் பதத்தை யாகுமதி பெரும்
ஒருபிடி படியுஞ் சீறிடம்
எழுகளிற்று புரக்கு நாடுகிழ வோயே.”

(புறநா. 40.)

இந்தப் பாடலிலும் “எழுநாட்டுக் களிற்று யானைகள்” குறிப்பிடப்படுகின்றன. எழு களிற்று புரக்கும் நாடு” என்பதற்கு “எழுநாட்டுக் களிற்று யானைகட்கு வேண்டும் உணவினை விளைவிக்கும் நாடு” என்பது பொருள்.

ஆவூர் மூலங்கிழார், இந்தப் பாடலால், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடியுள்ளார். இம்மன்னனை மாறோக்கத்து நப்பசலையார் என்ற புலவரும் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்:

“புறவி னல்லல் சொல்லிய கறையடி
யானை வன்மருப் பெறிந்த வெண்கடைக்
கோன்றை துலாஅம் புக்கோன் மருக
ஈதனின் புகழுமன்றே சார்தல்
ஒன்றா ருட்குந் துன்னருங் கடுத்திறல்
தூங்கெயி லெறிந்தநின் னூங்கணோர் நீன்பின்
அடுதனின் புகழு மன்றே கெடுவின்று
மறங்கெழு சோழ ருறந்தை யவையத்
தறநின்று நிலையிற் ருகலி னதனூல்
முறைமைநின் புகழு மன்றே மறமிக்
கெழுசமங் கடந்த வெழுவுறழ் திணிதோட்
கண்ணார் கண்ணிக் கலிமான் வளவ
யாங்கன மொழிகோ யானே யோங்கிய
ஊரையளந் தறியாப் பொன்படு நெடுங்கோட்
டிமயஞ் சூட்டிய வேம விற்பொறி
மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன் தொலைய
வாடா வஞ்சி வாட்டுநின்
பீடுகெழு நோன்றாள் பாடுங் காலே.”

(புறநா. 39.)

“மறம் மிக்கு—மறம் மிகுந்து, எழு சமம் கடந்த—எழு நாட்டுப் போரினை வென்ற, எழு உறழ் திணி தோள்—கிணைய மரத்துடன் மாறுபடும் தசை நெருங்கிய தோளிணையும், கண்ணூர் கண்ணிக் கலிமான் வளவ—கண்ணிற் கார்ந்த கண்ணியையும் மனம் செருக்கிய குதிரையயமுடைய வளவ” என இந்தப் பாடலில் அம்மன்னன் விளிக்கப்படுகின்றான். எழு நாட்டுடன் ஈடைபெற்ற போர் “எழுசமம்” எனப்பட்டது என்க. அம்மன்னனின் முன்னோர் “தூங்கெயில்” எறிந்தமையும் இப்பாடலிலே கூறப்பட்டுள்ளது. “தூங்கெயில்,” இலங்கையில், மாந்தையிலமைந்திருந்த தென்பது வரலாறு.

புறநானூற்றிலே காணப்படும் பாடல் இன்னொன்று “எழு வர்” என்ற பெயரையே எடுத்தோதுகின்றது:

“பருதி சூழ்ந்தவிப் பயங்கெழு மாநிலம்
ஒருபக லெழுவ ரெய்தி யற்றே
வையமுந் தவமுந் தூக்கிற் றவத்துக்
கையவி யனைத்து மாற்றூ தாகலிற்
கைவிட் டனரே காதல ரதனால்
விட்டோரை விடாஅ டிருவே
விடாஅ தோரிவள் விடப்பட் டோரே.”

(புறநா. 358.)

இந்தப் பாடலைப் பாடியவர் பெயர் வான்மீசியார் என (முன்னதாகவும் குறிக்கப்பட்டது.) இப்போதுள்ள புறநானூற்றுப் பதிப்புக்களிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சிலர், இவ்வாசிரியர் பெயர் வான்மீகையார் (மழையினும் மேம்பட வழங்கும் வண்கையுடையவர்) எனவும் கொள்வர்.

“ஒரு பகல் எழுவர் எய்தியற்று—ஒரு நாளில் எழுவரைத் தலைவராகக் கொண்டாற்போலும் தன்மைத்து.” என்பர் திரு. ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள். “எழுவரென்றது ஒரு பகலளவைக்குள் இறந்த அரசர் ஒருவரின்னெருவராக அராசெய்திய எழுவரைக் குறித்தது; எழுவர், ஒரு குடியினரல்லாத எழுவரெனினு மமையும்,” என்பர் திரு. ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள்.

உண்மையில், “எழுவர்” எனப்பட்டோர் ஏழ் நாட்டவரே யாவர். கடல் கோளின்பின் பழந்தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றையும், எழு (ஏழ்) நாட்டையும், எழுநாட்டவராசிய எழுவரையும் தெரிந்து கொள்ள முடியாதவராய்ப் பின்வந்த புலவர்கள் இடர்ப்பட்டனர். கடல்கோளுக்கு முன்னும் பின்னும் எழு (ஏழ்) நாடு சம்பந்தமாகத் தாம் கேட்டனவற்றையெல்லாம் வைத்து, தமது நிறையெய்தாத பூமிசாத்திர அறிவையே ஆதாரமாகக் கொண்டு, “எழு” (ஏழ்) என்பதனை “சப்த” (எழு என்னும் எண்ணுக்கக் கொண்டு) என ஆக்கிக் கொண்டு அடியத்திவாரமற்ற பல கதைகளைப் புனைந்துரைத்தனர் ஆரியர். உண்மை மறைந்துவிட்டது!

“எழுமுடி மார்பந் யேந்திய திகிரி
வழிவழிச் சிறக்க வயவாள் வேந்தே”

(சில. நடுகற். 169-170)

என்ற சிலப்பதிகாரப் பகுதியில். “எழு முடி மார்ப” என்பதற்கு “எழு முடிகளாற் செயத ஆரம் பொருந்து மாபிணையுடையாய்” எனப் பொருள் கொள்ளுவர். ஆனால்,

“நீயே, பிறரோம்புறு மறமன்னெயில்
ஓம்பாது கடந்தட்டவர்
முடிபுனைந்த பசும்பொன்னின்

அடிபொலியக் கழறையி
வல்லாளனை வயவேந்தே.”

(புறநா. 40.)

என்னும் பாடலை நோக்க அது பொருந்தாது போலும்!
மேலும்,

“எழுசமங் கடந்த வெழுவுறழ் திணிதோட்
கண்ணூர் கண்ணிக் கவிமான் வளவ”

(புறநா. 39.)

என்ற பாடலிலே “எழுநாட்டுப் போர்” குறிக்கப்படுகின்றது. அல்
லாமலும்,

“.....வாய்வாள்
வலம்படு தீவிற் பொலம்பூண் வளவன்”

(புறநா. 397.)

[வாய் வாள் - தப்பாத வாட்படை கொண்டு சென்று, வலம்படு
தீவின் பொலம் பூண் வளவன் - வென்று கொண்ட தீவிடத்திற்
பெற்ற பொன்னாலாகிய அணிகளையுடையவனுமாகிய வளவன்.]
என (தீவொன்றிற் பெற்ற பொன்னைக் கொண்டமைத்த பூணிகை
யணிந்தவன்) சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன்
போற்றப்படுகின்றான். எனவே, எழுநாட்டுக்கும் எழுவருக்கும்
சோழருக்குமிடையிலிருந்த பெருந் தொடர்பானது பிற்காலத்திலே
மறக்கப்பட்டதாயிற்று என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

ஆங்கிலத்திலும் ஏறிவிட்டது!

உலகத்திலுள்ள கடல்கள் சமுத்திரங்களையெல்லாம் அடக்கி
“எழு கடல்கள்”—“Seven Seas”— எனச் சொல்கின்ற வழக்
கொன்று ஆங்கிலத்திலும் உள்ளது. அவ் வழக்கு எங்ஙனமெழுந்த

தென்பதற்குக் காரணம் யாதென உரைக்க வழியறியார் அம்மொழி
யாளர்.

“Seven Seas : Figuratively, all the waters or
oceans of the world. The phrase probably has its
source in Brahmanic mythology : the seven seas
dividing and surrounding the seven land masses
of the earth. In modern times it has been applied
to the seven oceans (Arctic, Antarctic, N. & S.
Atlantic, N. & S. Pacific, and Indian.)”

என்பது உவெப்ஸ்டர் [Webster] அகராதி தரும் விளக்கம். அவ்
விளக்கம் உலகத்திலுள்ள கடல்களையும் சமுத்திரங்களையும்
ஒருங்கே யடக்கிக் கூறுகின்ற வழக்கு அஃதென்பதைத் தெளிவு
படுத்துகின்றதாயினும், அஃதெழுந்தமைக்கு வகை மொழியாது,
பிராமண பௌராணிகக் கருத்தை அடியொற்றி எழுந்திருக்கலாம்
என்னும் வைத்துக் கோடலையே நமக்குத் தெரிக்கின்றது.

உண்மையில், தமிழர் நாட்டு வழக்கான “ஏழ் (எழு) கடல்”
தான் ஆங்கில நாட்டிலும் புகுந்திருத்தல் வேண்டும். மிகப் பழைய
காலந் தொடங்கியே தமிழ் மக்கள் “திரைகடலோடி”த் திசையங்
கும் தனிப் புகழ் பெற்றிருந்தமை எல்லோருக்கும் ஒப்ப முடிந்த
தொன்றல்லவா? “மூவர்” (Moor) என்ற தமிழ்ச் சொல் கடலோட்
டத்தைக் குறிப்பதாய் ஆங்கிலத்தில் ஏறிக் கொண்டமையையும்
முன் கண்டோம்.

“எல்லாளன்” யார்?

எல்லாளன் என்ற பெயருடன் சோழநாட்டுத் தமிழ் வீரனொரு
வன் இலங்கையை வெற்றிகொண்டு கி. மு. 205 தொடங்கி கி.மு.

161-வரை பெரும் புகழுடன் ஆட்சி புரிந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. 'ஏலேல சிங்கன்' என்று கூறுகின்றது தமிழ் மரபு. "எல்லானன்" என்ற பெயர் "ஏழாளன்" ஆகி, "ஏலாரா" எனச் சிங்களத்திற்குப் புகுந்திருக்கலாம். "ஏழு கடல் கடந்தாலும் ஏலேல சிங்கன் கப்பல் திரும்பி வரும்" என்ற பழமொழியும் "ஏலேலோ" என்ற கப்பற் பண்ணும் அம்மன்னன் மரபினை நினைவூட்டுவனவாய் இன்றும் வழக்கிலுள்ளன. இம்மன்னனைத் திருவள்ளூரின் மாணவனும் வள்ளலுமெனக் காட்டுகின்ற மரபுகளும் சில உள்ளன.

எல்லானன் காலத்தையடுத்து எழுந்த "ஏழு கடல்" வழக்கே, "சப்த சாகரம்" ஆக வடமொழியிலும், "Seven Seas" ஆக ஆங்கிலத்திலும் ஏறிக் கொண்டதெனக் கொள்ளலாம்.

செங்கோன் தரைச் செலவு

நமக்குக் கிடைத்துள்ள நூல்களுள்ளே பழமை வாய்ந்தது எனக் கருதப்பட்டது தொல்காப்பியம். அத் தொல்காப்பியத்தினும் பார்க்கப் பழமை வாய்ந்ததென இப்போதைய ஆராய்ச்சியறிஞர்களால் எடுத்துக் காட்டப்படுவது "செங்கோன் தரைச் செலவு" என்னும் நூலாகும். அந்தப் பழைய நூலிலே "தாப்புலிப்பா" என்னும் பர்வினமே கையாளப்பட்டுள்ளது. எனினும், பழமை வாய்ந்ததெனப் போற்றப்பட்ட தொல்காப்பியத்திலோ பின்னெழுந்த நூல்கள் பிறவற்றிலோ இந்தத் "தாப்புலிப்பா" வினத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் எவையேனும் காணப்படவில்லை. எனவே, இந்நூல் தொல்காப்பியத்துக்கு மிக முற்பட்டதென்பது தானே போதும். எனினும், இந்நூலிலுள்ள குறிப்புகள் எவையேனும் பின்னெழுந்த பழைய நூல்களிலே கூறப்பட்டுள்ளனவோ என்று ஆராய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும்.

ஒளி நாடு

"செங்கோவே ஒளிச் செம்மல்
திருக்கோவே மணிக்கோடு
தங்குபெரு வள நாட்டில்
தமிழிருந்து புறங் காக்கும்
தமிழ்நாடி யாங்கே."

என்ற செய்யுட் பகுதி "செங்கோன் தரைச் செலவு" என்ற நூலிலே காணப்படுகின்றது. இச் செய்யுட் பகுதியினால் "செங்கோ" என்னும் மன்னன் "ஒளிச் செம்மல்" (ஒளி நாட்டு மன்னன்) எனப்படுவதால், அவனால் ஆளப்பட்ட நாடு "ஒளி நாடு" என்பது புலனாகின்றது. "ஒளிநாடென்பது செந்தமிழ்சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தில் ஒன்று." (தொல். எச்ச. சூத். 4-உரை) என்பது யாம் நன்கு அறிந்ததொன்றாகும்.

"ஒளியராவார் பிற மண்டலங்களை அரசாளுதற்கு உரிய வேளாளர்" (கலி. உரை.) என்பது ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் கூற்றாகும். "பல் ஒளியர் பணிபு ஒடுங்க." (பட்டினப்பாலை 274.) என்ற இடத்திலும் "ஒளியர்" (ஒளிநாட்டவர்) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.

இந்தச் செய்தியினைத் "தமிழ்விடு தூது"ம் அரண் செய்கின்றது:

"பேராற் றருகில் பிறங்கு மணிமலையில்
சீராற்றும் செங்கோ திறற்செங்கோ - நேராற்றும்
பேர் அவையிலே நூற் பெருமக்கள் சூழ்ந்தேத்தப்
பாரரசு செய்ததமிழ்ப் பைந்தேவி"

என்ற பாடலிலே, "செங்கோ" என்னும் மன்னனும் அவன் நிறுவிய சங்கமும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

இம் மன்னனால் நிறுவப்பட்ட தமிழ்ச் சங்கத்துக்குச் “சக்கரன்” என்னும் புலவன் தலைமை தாங்கினான் என்ற செய்தியினை,

“தமிழ்த் தலைமை தலைக்கொண்டான்
சக்கரன் தக்கார் குழுவில்
சிமிழ்ப் பித்தான் ஏனை மொழிச்
சிறுகண்கள் அவன் தருக்கச்
செப்புவேன் திறத்தினே.”

என்ற “செங்கோன் தரைச் செலவு”ப் பகுதி எடுத்தோதுகின்றது.

“ஒளி நாட்டு வேளாளர்களுக்கு இடபக் கொடி உரித்து. அவர்கள் மூன்று கண்களை உடையவர்கள்.” (தமிழ்ச் சங்கங்களின் வரலாறு: பக். 19) என்ற உண்மையினைத் துடிசைகிழார், அ.சி.தம் பரனார் அவர்கள் வெளியிட்டுள்ளார்கள். இங்ஙனமாக “ஒளிநாடு” பற்றிய குறிப்புகள் பலவிடங்களிற் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன.

“ஒளி நாடு” தான் “எல்லம்”

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தில் ஒன்றாகிய ‘ஒளிநாடு’ தான் ‘எல்லம்’ எனப்பட்டது எனக் கொள்வதே பொருத்தமாகும். “எல்லே இலக்கம்” என்றது தொல்காப்பியம். ‘எல்’ (ஒளி, இலக்கம்) என்ற பொருளைத் தருவதே ‘இலங்கை’யுமாகும். ‘இலக்கம்’ என்ற சொல், ‘லக’ ‘லக்திவ’ என நின்று சிங்கள மொழியில் ‘இலங்கை’யையே குறிக்கும். ‘இலங்கை’ எனும் சொல் சிங்களத்தில் ‘லங்கா’ என நிற்கும். மிகப் பழைய காலத்திலே நாடுகளின் பெயர்களும் மொழிகளின் பெயர்களும் பெரும்பாலும் ‘அம்’ எனும் ஈறு கொண்டனவாகவே விளங்கின. ‘தமிழக் கூத்து’ ‘தமிழ் வண்ணன்’ என்னும் புணர்மொழிகளை நோக்கும்போது ‘தமிழ்’ எனும் சொல் கூட பண்டைக் காலத்திலே ‘தமிழம்’ (தமிழம்—த்ரமிளம்—த்ரமிடம்—திராவிடம் ஆயிற்று) என்றே வழங்கப்பட்டமை

தெளிவாகும். எனவே, ‘எல் நாடு’ (ஒளி நாடு)-எல்லம்- ‘எழு (ஏழ்) நாடு’-‘ஏழம்’-‘ஈழம்’ ஆயிற்றெனலாம்.

தைகிரிசு (Tigris) யூபிரேற்றிசு (Euphrates) ஆகிய ஆறுகளின் கீழ்ப்பாகத்துக் கிழக்குக் கரையிலுள்ள பழைய நாட்டின் பெயரும் ‘எல்லம்’ என்பதேயாகும். தமிழிலக்கியங்களிலே குறிக்கப்படும் முதற் கடல்கோளின் பின் பல்லிடங்களுக்கும் பிரிந்தோடி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்கள் தமது பழந் தாயகத்தின் பெயரைத் தாம் புதுவதாகக் குடியேறி வாழ்ந்த நாடுகளுக்கும் இட்டு வழங்கினார்கள் என்று கொள்வது பொருத்தமாகும். ஆயினும் ‘எல்’ என்ற பெயர் ‘அல்’ எனவும் ‘இல்’ எனவும் பிற நாடுகளில் வழங்கியதுமூண்டு என்பதையும் யாம் நினைவிலிருத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

“எல் நாடு” தான் “இலங்கை!”

தமிழ் நாட்டின் உண்மை வரலாற்றினைத் தமது கூர்ந்த மதித்திறத்தால் ஆராய்ந்து நிறுவிப் பெரும் புகழ் படைத்த வரலாற்றறிஞர் திரு. ந. சி. கந்தையா பிள்ளை அவர்கள் கூறுவன எமது முடிபினை மேலும் அரண் செய்கின்றன: ‘ஈழம் என்னும் பெயர் எல் என்பதன் திரிபு. எல் என்று பொருள் கொடுக்கும் பெயரே இலங்கையாகும். எல் எல்லமாய்ப் பின் எல்லம் ஈழமாகத் திரிந்தது. ஒரு நாட்டின் பெயரினால் மக்கட் பெயரும், மக்கட் பெயரினால் மொழிப் பெயரும் அறியப்படுதல் மரபு. இலங்கை மக்களின் பழையமொழி எலு என இன்றும் அறியப்படுகின்றது. எல் நாட்டின் மொழி யாதலின் அதற்கு எலு என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று என்று எளிதில் அறியலாகும்.’ (பழந்தமிழர்: பக். 18—19) என்பது அவர்கள் கூற்றாகும்.

குமரீக் கண்டத்தின் பகுதி — “இலங்கை”

எமது ஆராய்ச்சி முடிபினை அரண் செய்யும் உண்மையாக இன்னொன்றையும் திரு. கந்தையாபிள்ளை யவர்கள் எடுத்தோது கின்றார்கள்: “இஞ்ஞான்று இலங்கை எனப்படும் தீவு கடல்வாய்ப் பட்ட குமரீக்கண்டத்தின் ஓர் பகுதியாகும். இலங்கை ஏழ் தெங்க நாடு எனப்பட்ட நிலத்தின் ஓர் பகுதியெனக் கருதப்படுகின்றது. செங்கோன் தரைச் செலவில் ஏழ்தெங்க நாட்டு முத்தூர் அகத்தி யன் பாடல் என ஒன்று காணப்படுகின்றது. எப்படிப் பிற்காலத் தில் பாண்டியரின் தலைநகராகிய மதுரை தமிழ் வழக்கிற்கு மத்திய இடமாக வழங்கிற்றே அவ்வாறே இலங்கையும் கடல்கோட்கு முன் தமிழுக்கு நடுவிடமாகத் திகழ்ந்ததெனலாம்”. (பழந்தமிழர், பக். 115) என்பது அவர்கள் கொள்கை.

“இயனூல்” — “ஐந்திரம்”

ஒளிநாட்டு மன்னான ‘செங்கோ’வால் நிறுவப்பட்டு சக்கரன் என்னும் புலவன் தலைமையில் நடத்தப்பட்ட தமிழ்ச் சங்கத் துக்கு நூல் பேராற்று நெடுந்துறையன் பெருநூலும், இடைகழிச் செங்கோடன் இயனூலும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. எனக் கூறு வர் துடிசை சிழார், அ. சிதம்பரனார். (தமிழ்ச் சங்கங்களின் வர லாறு: பக். 33.)

அகத்தியச் சூத்திரத்தில் எடுத்தோதப்பட்ட ‘ஏழியன் முறை’ (ஏழ் நாட்டு இயனூல்) இடைகழிச் செங்கோடனால் இயற்றப்பட்ட நூலாகும் எனக் கருதுவது தவறாகாது. அச் சூத்திரத்தில், ‘இந் திர னெட்டாம் வேற்றுமை என்றான்’ என இருப்பதால் இந்திர னும் ஓர் இலக்கணம் இயற்றினான் என்று புலனாகின்றது. அந் நூலினையே ‘ஐந்திரம்’ எனப் பணம்பாரனார் எடுத்தோதினார் எனலாம்.

“புண்ணிய சரவணம் பொருந்துவி ராயின்
விண்ணவர் கோமான் விழுநூ லெய்துவீர்.”

“கப்பத் திந்திரன் காட்டிய நூலின்
மெய்ப்பாட் டியற்கை விளக்கங் காணாய்.”

என்ற சிலப்பதிகாரப் பகுதிகளிலும் ‘ஐந்திரம்’ குறிக்கப் பட்டுள்ளது. இந்திரனால் இயற்றப்பட்ட நூல் ‘ஐந்திரம்’ ஆயிற்று. சீவ நெறியினைச் ‘சைவம்’ என்றதுபோல இதுவும் திரிபாகுபெயர் (தத்திதாந்தம்) ஆகும். இந்த இயல்பு வடமொழிக்கு மாத்திர மன்றி, தமிழ் மொழிக்கும் ஓரளவுக்கு உண்டு. பித்து - பித்தம் - பைத்தியம் என வந்தமை காண்க.

“சக்கரன்” யார்?

தேவர்களுக்கு அரசன் - விண்ணவர் கோமான் - எனப்படு கின்ற இந்திரனுக்குச் ‘சக்கரன்’ என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு.

“சக்கரச் செல்வம் பெறினும் விழுமியோர்
எக்காலுஞ் சொல்லார் மிகுதிச் சொல் - எக்காலும்
முந்திரிமேற் காணி மிகுவதேற் கீழ்தன்னை
இந்திரன வெண்ணி விடும்.”

(நாலடியார் 346.)

என்ற செய்யுளிலே இந்திரனது செல்வம் ‘சக்கரச் செல்வம்’ எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் வாழ்கின்ற சிங்கள மக்களால் வழிபடப்படும் கடவுளருள் ‘சக்கரன்’ எனப்படும் கடவுளும் ஒருவர். சிங்கள மொழியிலுள்ள “கோகில சந்தேசய” (சூயில் விடுதாது) என்னும் பழைய நூலிலே யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலுள்ள கோயில்கள் இரண்டு குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று “சக்கரன்” கோயில். பருத்தித்துறையிலிருந்து ஏறக்குறைய முன்று மைல் தூரத்தில் அமைந்துள்ளதும், பழைய

சிங்கை நகர் நிறுவப்பட்ட இடத்துக்கு அயலிலுள்ளதுமான “வல்லிபுரக்கோயில்” தான் அச்சிங்கை நூலிற் குறிக்கப்பட்ட “சக்கரன்” கோயில் என்று ஊகிக்கலாம். இந்தக் கோயில் மிகப் பழையதென்பதற்கு இன்னொரு சான்று, சில ஆண்டுகளின் முன் அவ்விடத்தே கண்டெடுக்கப்பட்ட - வசப அரசன் (Vasabha) காலத்ததாய பொற் சாசனம் ஆகும். இன்றும், தமிழ் மக்கள்கூட வல்லிபுரக் கோயிலைச் “சக்கரன் கோயில்” என்று குறிப்பதுண்டு. சக்கரனின் வரலாறு மறக்கப்பட்ட பிற்காலத்தில் — “சக்கரன்,” “சக்கரத்தை ஆயுதமாகக் கொண்ட திருமால்” என மக்கள் கருதினார்கள் போலும்! பழந்தமிழ்ப் புலவன் எனப்படும் முருகனை வழிபடுவது போலவே, பழந்தமிழ்ப் புலவனாகிய இந்திரனையும் (சக்கரனையும்) சிங்கை மக்கள் இன்றும் வழிபட்டு வருகிறார்கள். சிங்கை மக்கள் ஆரியராயின் தமிழர் கடவுளாகிய முருகனையும் தமிழ்ப் புலவனாகிய இந்திரனையும் அவர்கள் வழிபட நேர்ந்திராது.

“சக்கரன்” எனப்பட்ட “இந்திரன்” இயற்றிய இலக்கண நூல்தான் பிற்காலத்தில் “ஐந்திரம்” எனப்பட்டதென்று யுகிக்கலாம். அந்த “ஐந்திரம்” தான் தொல்காப்பியத்துக்குப் பாயிரஞ் செய்த பனம்பாரனாராற் குறிக்கப்பட்டது போலும்! “ஐந்திரம்” என்றொரு இலக்கணநூல் — தொல்காப்பியத்துக்கு முந்தியதாய்— வடமொழியில் இருந்திருக்க முடியாது. அல்லாமலும், வடமொழியில் “ஐந்திரம்” என்ற இலக்கணம் இருந்ததாகக் கூறுகின்ற மரபுரை இருக்கின்றதேயன்றி, உண்மையில் அப்படிப்பட்டதொரு இலக்கணம் இருந்தமைக்குத் தெளிவான சான்றுகளும் இல்லை. தமிழில் “ஐந்திரம்” இருந்தமைக்கு முன்னர்க் காட்டிய அகத்தியச் சூத்திரம் போதிய சான்றாகும். அச் சான்றினை மேலும் உறுதி

கொள்ளச் செய்வதாய் “செங்கோன் தரைச் செலவு”ப் பகுதி விளங்குகின்றது.

வேதங்களிலே எடுத்துக் கூறப்படும் இந்திரனுக்குச் சமமாகப் பெளத்த நூல்களிலே எடுத்தோதப்படுவன் “சக்கரன்.” ஜாதக உரைகளிலிருந்தும் சக்கரன்தான் இந்திரன் என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. ஆதிகாலத்திலே பெளத்த நூல்களில் “இந்திரன்” என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாகச் “சக்கரன்” என்ற சொல்லே எடுத்தாளப்பட்டு வந்தது. “சக்க சங்குத்த” என்னும் நூலானது, “சக்கரன்” தாவதிம்சக் கடவுளரை ஆண்டமையினாலேதான் “இந்திரன்” எனப்பட்டான் என்று கூறுகிறது, பாளி மொழியில் “இந்திரன்” (Inda) என்ற சொல் “வேந்தன்” என்ற பொருளைத் தருவதாக எடுத்தாளப்பட்ட போதிலும், வேதங்களிலோ பிராமணங்களிலோ உபநிடதங்களிலோ அங்ஙனம் எடுத்தாளப்படவில்லை.

இந்த “இந்திரன்” வணக்கமானது, தொல்காப்பியர் காலத்தில் “வேந்தன்” வணக்கமாக நிலவிற்று. “வேந்தன்” என்ற சொல்லினையே ஆரியர் “இந்திரன்” என மொழிபெயர்த்துக் கொண்டனர்.

“சக்கரன் நாடு” எது ?

“சக்கரன்” தேவர்களின் அரசன் என நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவனுடைய நாட்டின் பெயர் “தேவலோகம்” எனவே குறிப்பிடப்படுவதுண்டு. வேதங்களிலே இந்திரனைப் பற்றிக் கூறுமிடங்களில், அவனுடைய நாடு “திரிதீவு” (Tridive) எனவே குறிப்பிடப்படுகின்றது. அல்லாமலும், “சங்குத்த” என்னும் பாளி நூலில், அந் நாடு மேருமலையின் சிகரத்திலுள்ள தென எடுத்தோதப்படுகின்றது. மேருமலை தென்னாட்டில் இருந்தது என்பதற்கு ஆதாரங்கள் பல உள்ளன.

தமிழ் நாட்டின் மிகப்பழைய பெயர் “மூ” என்பதுதான் என்று நிறுவுகின்றது இன்றைய ஆராய்ச்சி. “மூ” என்ற பழந்தமிழ் நாட்டின் பெயரையே “திரி” (மூன்று) என - சொற்பெயர்க்காரணம் அறியாத - ஆரியர் மொழிபெயர்த்துக் கொண்டார்கள் என்பது எமது உறுதியான முடிபு.

பழந்தமிழ் மக்கள் இந்திரனுக்குக் கொடியேற்றி வீழா எடுத்தனர் எனச் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. தொல்காப்பியத்திலே இந்திரனைக் குறிப்பதற்கு எடுத்தாளப்படும் “வேந்தன்” என்ற சொல்லினையே வடமொழியாளர் “இந்திரன்” என மொழிபெயர்த்துக் கொண்டனர். “வேந்தன் - இந்திரன்.” “கவிந்திரன், நரேந்திரன், மிருகேந்திரன்” என்னும் சொல் வழக்குகள் மேற்கூறிய உண்மைக்கு ஆதாரமளித்து வலியுறுத்துகின்றன. “அசுரிந்த” “மனுஜிந்த” என்ற பாளி வழக்குகளையும் நோக்குக.

பௌத்த மதத் தொடர்புள்ள பாளி நூல்களிலும் “சக்கோ தேவானம் இந்தோ” எனவே இந்திரன் குறிக்கப்படுகின்றான். “இந்த” (Inda) என்ற சொல்லானது - வேதப் பொருளின்படி இந்திரனைக் குறியாமல் - “வேந்தன்” என்ற பொருளினையே தருகின்றது. பாளிமொழியில் இவ்வழக்கே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. இவ்வழக்கும் மேற்காட்டிய உண்மையை அரண் செய்வதேயாகும்.

“சக்கரன்” எனப்படும் இந்திரன் பாளி நூல்களிலே “இயக்கன்” எனவும் எடுத்தோதப்படுகிறான். “சக்க நாமகோயக்கோ” என்பது “சங்குத்த” நூற் பகுதியிலுள்ளதாகும். “இயக்கன்” என்ற சொல்லுக்குக்கூட “ஒளி” பொருள்

உண்டெனத் திரு. ஹெர்தல் என்னும் அறிஞர் நிறுவியுள்ளார். இயக்கர் எனப்பட்ட மக்கள் தென்னாட்டவரா யிருப்பதாலும், தென்னாட்டின்கண் விளங்கிய ஒளி நாட்டில் “சக்கரன்” என்னும் பெயர் வழக்கிலிருந்ததென்பதை (முன் காட்டியபடி) “செங்கோன் தரைச் செலவு” என்னும் நூல் எடுத்தோதுவதாலும், “சங்கரன் நாடு” தென்னாடே எனக் கொள்வது பொருத்தமேயாகும்.

“மூ” நாடு ஏது ?

“மூ” என்பது பழந்தமிழ் நாட்டின் பெயரென முன்பு கூறப்பட்டது. அதைப்பற்றிச் சிறிது விரிவாக ஆராயவேண்டியது அவசியமாகும்.

“ஏழ” என்பது பழந்தமிழ் நாட்டின் பெயராக ஒரு காலத்தில் வழங்கப்பட்டதென முன்னதாகக் காட்டப்பட்டது. “மூ” என்பதும் அப்படிப்பட்டதேயாகும். “ஏழ” “மூ” என்னும் நமது பழந்தமிழ்நாட்டின் பெயர்களை மொழிபெயர்த்த ஆரியர், முறையே “சப்த” “திரி” என மொழிபெயர்த்துக் கொண்டார்கள் என்பதை பொருத்தமாகத் தோற்றுக்கின்றது.

மோனியர் உவில்லியம்ஸ் என்பார் இயற்றிய சமஸ்கிருத ஆங்கிலப் பேரகராதியிலே, “சப்த” (ஏழு) என்னும் சொல்லுக்கு எழுதப்பட்டுள்ள பொருள் விளக்கம் பின் வருமாறு :-

“SAPTAN : Seven (a favourite number with the Hindus, and regarded as sacred, often used to express an indefinite plurality (in the same manner as ‘three’, by which it is sometimes multiplied.)”

“சப்த - ஏழு : இந்துக்களால் தனிப்பற்றுடன் போற்றப் பட்டு - மூன்று (மூ) என்னும் எண்ணினை யொப்ப - (சில வேளை

களில் மூ - ஏழ் எனவும் வழங்குவதுண்டு.) தெய்வத்துக்குரியது போல் மதிக்கப்படுவதும் அறுதியிட முடியாத பன்மை நிலையை உணர்த்துவதாயுமுள்ளது.”

இங்கே காட்டப்பட்ட “ மூ ” “ ஏழ் ” “மூவேழ் ” ஆகிய சொற்களைப் பொருளுணர்ந்து கொள்ளாமலே ஆரியர் வட மொழியில் மொழிபெயர்த்துக்கொண்டமையினாலேதான் இந்த “ மூவுலகம் ” “ ஏழுலகம் ” “ மூவேழுலகம் ” என்ற கொள்கைகள் எழுந்தன எனலாம்.

“மூவர்” யார் ?

“ மூ ” நாட்டு மக்கள் கடலோட்டத்திலும் திறமை வாய்ந்தவர்களாய் விளங்கினர். அவர்கள் பெயரே “ Moor ” (மூஅர்) எனக் கப்பலோட்டுவதைக் குறிக்குஞ் சொல்லாகப் பல மேனாட்டு அகராதிகளிலும் ஏறிவிட்டது. எனினும், மேனாட்டு மொழி வல்லார் எவரும் அச் சொற்பொருட் காரணம் கூற அறியார். “ மூஅர் ”களை (Moors) இன்றும் சிங்கள மக்கள் “ மரக்கலவர் ” என அழைப்பதைக் காணலாம். “ மூஅர் ” சமயக் கதைகளும் பெரும்பாலும் இலங்கையுடன் தொடர்புபட்டனவாகவே உள்ளன. எனவே, “ மூஅர் ” (மூவர்) களை ஆதித் தமிழினத்தினர் எனக் கொள்வதே பொருத்தமாகத் தோற்றுகின்றது.

“ மூ ” நாடும் “ இலெமூரியா ”வும்

“தெற்கே, இந்துமா கடலில், ஒரு பெருநிலப் பரப்பிருந்த தென்றும், அதுவே பண்டைப் பாண்டிநாட்டின் பெரும் பகுதியென்றும், அது பின்னர்க் கடலாற் கொள்ளப்பட்டதென்றும், பல தமிழ்த் தொன்னூல்களின் கூறப்படுகின்றது. அந் நாட்டைத் தமிழர் குமரியாற்றின் அல்லது குமரிமலையின் பெயரால் குமரி

நாடென்றும், மேனாட்டுக் கலைஞர் “ இலெமூர் ” (Lemur) என்ற ஒரு குரங்கினம் அங்கு வதிந்ததால் “ இலெமூரியா ” (Lemuria) என்றும் அழைக்கின்றனர்” என்பர், புலவர் திரு. ஞா. தேவநேயன் அவர்கள். (ஒப்பியன் மொழி நூல் : பக். 43.)

“ இலெமூர்களை முதல் மனிதர்கள் என்ற தப்பெண்ணத்தின் பயனாகவேதான் இப் பழங்கண்டத்திற்கு அறிஞர் முதலில் ‘ இலெமூரியா ’ என்ற பெயரைக் கொடுத்தனர். ‘ மனித வகுப்பின் முன்மாதிரி எனக் கருதப்பட்ட இலெமூர்களின் உறைவிடம் ’ என்பது இதன் பொருள். இக் கருத்து, பிழைபாடுடையதென்றும் அந்நாளை மக்களின் ஏடுகளில் இந்நாடு ‘ மூவின் தாய் நிலம் ’ என்று வழங்கி வந்ததென்றும் ஆசிரியர் டபிள்யூ. எஸ். கார்வே கூறுகிறார். ” (குமரிக் கண்டம் : பக். 65.) எனக் காட்டுவர் பன்மொழிப் புலவர் திரு. கா. அப்பாத்துரையவர்கள்.

இங்கே காட்டியபடி இலெமூரியா ‘ மூ ’வின் ‘ தாய் நிலம் ’தான் என்பதில் ஐயம் எழுவதற்கு இடமில்லை. வரலாற்றை மறந்த பிற்காலத்தில் ‘ மூ ’ நாடு முற்றாக மறக்கப்பட்டுவிட்டது. கடல் கொண்ட ஓதன்னாடாகிய குமரிக் கண்டத்தின் - இலெமூரியாவின் - ஒரு பகுதிதான் ‘ மூ ’ நாடு ஆகும். இக்கொள்கையை அரண் செய்வதற்குப் பிற சான்றுகளும் அவசியமன்றே ?

“ மூவன் ” யார் ?

“ மூவன் ” என்ற பெயருடையோர் பலர் பண்டைத் தமிழகத்தே வாழ்ந்தனர். பெருந்தலைச் சாத்தனாராற் பாராட்டப்பட்ட “ மூவன் ” எனும் புலவன் ஒருவன். சேரமான் கணக்காலிரும் பொறை வெற்றி கொண்டு, பல் பிடுங்கப் பெற்ற “ மூவன் ” ஒருவன். “ அம்மூவனார் ” என்னும் புலவரும் இன்னொருவர்.

பழந்தமிழ் நாட்டுப் புலவர்களிலே சிலர் தொழிலாற் பெயர் பெற்றவர் ; சிலர் இடத்தாற் பெயர் பெற்றவர் ; சிலர் சொற் றொடராற் பெயர் பெற்றவர். ஆயின், “மூவன்” என்ற பெயர் எவ்வகையினைச் சார்ந்ததென்பது கூறாமலே புலனாவதாகும். இடப் பெயர்கள் புலவர்களுக்குச் சிறப்புப் பெயர்களாக அமை வதில் புதுமை ஒன்றும் இல்லை ; “மூ” நாட்டால் (இடத்தால்) பெயர் பெற்றவன் “மூவன்” என்க.

அம்மூவனாகும் “மாந்தை”யும்

தாம் பிறந்த ஊரினையே (அகப்பொருளில்) தலைவியின் நலத்துக்கு ஒப்பிடுவது புலவர்கள் இயல்பு என்பதை இலக்கியங் களிலே பார்க்கக் காணலாம். குடவாயிற் கீர்த்தனார் என்னும் புலவர் (அகப்பொருளில்) தலைவியைத் தாம் பிறந்த ஊராகிய குடவாயிலுக்கு ஒப்பிடுகிறார் : “தண் குடவாயிலன்தோள்” என்ற பாடற் பகுதியில். அவரைப் போலவே, அம்மூவனார் என்னும் புலவரும்,

“வளங்கெழு தொண்டியன்ன விவள் நலனே” (அகம்: 10)

எனத் தலைவியின் நலத்தினைத் “தொண்டி”க்கு ஒப்பிடுகின்றார்.

“துறைகெழு மாந்தையன்ன இவள் நலம்”

(நற்றிணை : 35.) என்ற பாடற் பகுதியில் “மாந்தை”க்கு ஒப்பி டப்படுகின்றது, தலைவியின் நலம். அம்மூவனாகும் “மாந்தை”யில் நெருங்கிய தொடர்பும் பற்றுதலும் இல்லாவிட் டால், அங்ஙனம் அவர் அதைச் சிறப்பித்துக் கூற நியாயமில்லை. தொண்டி மாந்தை ஆகிய இரு பட்டினங்களும் அக்காலத்தே சேர மன்னர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன. “மாந்தை” இலங்கையில் மன்னருக்கு அணித்தாய்ப் பண்டைக்காலத்துத் துறைமுகமாக

விளங்கியதொரு பட்டினமாகும். “கடல்கெழு மாந்தை” (நற்றிணை. 395). “கடல்கெழு மாந்தை” (நற்றிணை. 895.) “துறைகெழு மாந்தை” (நற்றிணை. 35.) என வருபவைகளால் அது கடற்றுறைப் பட்டினம் என்பது தெளிவாகும். “மாந்தை” எனப்பட்ட இன்னொரு பட்டினம் கடற்றுறைப் பட்டினமாகாது - உள்நூரில் - அமைந்திருந்ததாகும், அதனையே, தாலமி என்பார் “Mourounda” எனக் குறித்தார். இவற்றிலிருந்து “மூ” நாட்டின் ஒரு பகுதியே இலங்கையென்பது புலனாகும்.

மூவேந்தர் யார் ?

மூவேந்தராவார் சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்பதே இற்றை வரை அறிஞர்கள் கொண்டிருந்த கருத்தாகும். அது எவ்வள வுக்குப் பெரருந்துமென நோக்குவோம்: ‘மூ’ (மூன்று) என்னும் எண்ணைக் குறிக்கும் சொல் உயர்திணை அஃறிணை இரண்டற்கும் பொதுவாக நிற்கமாட்டாது ; அது அஃறிணைக்கே உரியது. ஆதலின், அது “வேந்தர்” என்னும் உயர்திணைச் சொல்லிற்கு அடைமொழியாக வரமாட்டாது : “வேந்தர் மூவர்” எனவோ “மூவர் வேந்தர்” எனவோதான் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஆயினும், பழைய காலந்தொட்டே “மூவர்” (மூவேந்தர்) என்ற வழக்கு உள்ளது. எனவே, அவ்வழக்காற் குறிக்கப்பட்டது, “மூ நாட்டு வேந்தர்” என்பதுதான் எனக் கொள்வதே பொருத்த மாகத் தோற்றுகின்றது. மூ நாட்டைப் பற்றிய வரலாறு மறக்கப் பட்ட காலத்திலே “மூ” என்பது “மூன்று” என்னும் எண்ணைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். தொல்காப் பியத்தில், “வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்” (பொருள். 391.) என்ற விடத்திலும் “மூவர்” என்பது மூ நாட்டரசரையே குறித்தது போலும். புறநானூற்றில், “முந்நீரேணி விறல்கெழு

மூவர்” (137.) “வீயாத் திருவின் விறல்செழு தானை மூவர்” (122.) என வருமிடங்களிலும் “முவேந்தர்” (மூன்று வேந்தர்) தாம் குறிக்கப்பட்டார்கள் எனக் கொள்வதற்கில்லை. “முவேந்தர்” (மூன்று+வேந்தர்) என்ற வழக்கு பிற்காலத்திலேயே ஏற்பட்ட தாதல் வேண்டும்.

“ முத்தமிழ் மரபு ”

“முத்தமிழ்” என்ற சொல்லினைப் பற்றிப் பன்மொழிப் புலவர் திரு. கா. அப்பாத்துரை அவர்கள் கூறுவனவற்றையும் நோக்குவோம்: “தமிழ் மரபுப்படி ‘முத்தமிழ்’ என்ற சொல் தமிழ் மூன்று தமிழாக இயங்கிய நிலையைக் குறிக்கும். இதை நாம் ‘பழம் பெருந்தமிழ்’ நிலை என்னலாம். இதே ‘முத்தமிழ்’ என்ற சொல் மலையாள நாட்டு மரபில் முன்னைய தமிழ் அல்லது முந்திய தமிழ் என்று பொருள்படுகிறது. முன்னைய தமிழே மூன்றாம் இயங்கிய தமிழாதலால், சொல்லின் இருநாட்டு மரபுகளும் அடிப்படையில் முரண்பட்டவை அல்ல. இலக்கண முறையிலும் மூன்று+தமிழ்=முத்தமிழ் என்றவது போலவே, முன்+தமிழ்=முத்தமிழ் என ஆகக் கூடும். இத்தகைய புணர்ச்சி இலக்கண காலத்துக்கு முற்பட்ட அதாவது தொல் பழங்காலப் புணர்ச்சி முறையே யாகும். இதே வகைப் புணர்ச்சியை நல்+கீரன்=நக்கீரன், நல்+பின்னை—நப்பின்னை என்ற சங்ககால வழக்குகளில் காணலாம். ‘முத்தமிழ்’ என்ற சொல்லுக்கு மலையாள நாட்டவர் தரும் முழு விளக்கமும் அதன் பின்னணியிலுள்ள மலையாள நாட்டவர் வரலாற்று மரபும் குறிப்பிடத்தக்கவை. தென்னாடு முழுவதும் ஒரே தமிழாகப் பரந்து நிலவிய பழம் பெரும் தமிழே முத்தமிழ் என்றும், அது இன்றைய தமிழ்நாடு மலையாள நாடு, கன்னட நாடு, துளு நாடு, தெலுங்கு நாடு ஆகிய ஐந்து நாடுகளையும் அளாவியிருந்த தென்றும் மலையாள மரபு குறிப்பிடுகிறது. ஐந்து நாடுகளும்

அரசியல் வேறுபாடு முதலிய காரணங்களால் வேறுபட்டபின், தமிழ் நாட்டின் தமிழ் ‘செந்தமிழ்’ ஆயிற்று. மற்ற நாட்டுத் தமிழ் வழக்குகள் கொடுத்தமிழ் வழக்குகளாக நிலவி, நாளடைவில் அவை நாட்டுப் பெயர் கொண்ட தனிமொழிகளாயின,” (தென் மொழி:37—38) என்பது அவர்கள் கூற்றாகும்.

எனினும், “ம” நாட்டுத் தமிழ் மொழிதான் “முத்தமிழ்” எனப் பட்டதோ என்பதும் ஆராய்தற்குரிய தொன்று. “முதாதையர்” என்ற வழக்கையும், நோக்குக,

ஆங்கிலத்திலும் சான்று !

இலண்டன் அரும் பொருட் காட்சிச் சாலையிற் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருப்பதும் 35 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் எழுதப் பட்டதுமான திரோனோ (Troano Manuscripts) கையெழுத்துப் படியிலுள்ளவற்றைக் காட்டெலியர் (Scott Elliot) என்னும் பழமை வரலாற்றுசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அது பின் வருமாறு:—

“ In the year 6 Kan, on the 11th Muluc in the month Zac there occurred terrible earthquakes which continued without interruption until the 13th Chuen. The country of the hills of mud, the land of Mu was sacrificed : being twice up-heaved it suddenly disappeared during the night, the basin being continually shaken by volcanic forces. Being confined, these caused the land sink and to rise several times and in various places. At last the surface gave way and ten countries were torn asunder and scattered. Unable to stand the force

of the convulsions, they sank with their 64,000,000 of inhabitants 8060 years before the writing of this book.”

“ஆரூவது கான் ஆண்டில் சாக் திங்களில் 11-ஆம் மூலுக்குத் தொடங்கி அங்கே பயங்கரமான நில நடுக்கம் ஏற்பட்டு, சுஎன் 13 வரை இடையீடின்றித் தொடர்ந்து நீடித்திருந்தது. அதன் காரணமாகச் சேற்றுமலைகளைக் கொண்ட தேசமாகிய மூ நாடு அழிவெய்திற்று. எரிமலை அதிர்ச்சியினால் அத்தேசத்தின் அடித்தளமானது ஆட்டியசைக்கப்பட்டு இருமுறை மேளேக்கி உயர்ந்து திடீரென இராவேனையில் மறைந்து போயிற்று. உள் ளொடுங்கியிருந்தமை காரணமாக அதிர்ச்சியினால் பன்முறை பல விடங்களில் நிலப்பகுதிகள் தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் போயின. இறுதியாக நிலத்தின் மேற்றளம் தகர்ந்து பத்துத் தேசங்கள் வேறுகி அங்குமிங்குமாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அந் நடுக்கத்தின் வலியைப் பொறுக்கமுடியாமல் 64,000,000 மக்களுடன் அத்தேசங்கள் இந்நூல் எழுதப்படுவதற்கு 8060 ஆண்டுகளுக்கு முன் அமிழ்ந் தொழிந்தன,” என்பதே அவ்வாசிரியர் காட்டிய பகுதியின் தமிழாக்கமாகும்.

முத்தொள்ளாயிரம் ? முத்தொள்ளாயிரம் ?

பழந்தமிழ் நாட்டினர் நமக்கெனத் திரட்டி வைத்துச் சென்ற அருந்தமிழ் நூல்களுள்ளே ‘முத்தொள்ளாயிரம்’ எனப்படும் நூலும் ஒன்றாகும். இற்றைநாள் வரை இந்நூலுள் அமைந்திருந்த பாடல்கள் முழுவதாக நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ‘புறத்திரட்டு’ எனப்படும் தொகை நூலினுள்ளே தொகுக்கப்பட்ட பாடல்கள் மாத்திரம் சில கிடைத்துள்ளன. இந்தப் பாடல்களின் சிறப்பினையும் இன்பத்தினையும் முதன் முதலாகக் கண்டனூபவித்த திரு. ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள், 1905-ம் ஆண்டில்,

“செந்தமிழ்”ப் பத்திரிகையிலே இவற்றை வெளியிட்டார்கள். அதன்பின் இப்பாடல்கள் “முத்தொள்ளாயிரம்” என்னும் பெயருடன் சங்க வெளியீடாக நூலுருவிலும் அச்சிடப்படுவதாயிற்று. சில ஆண்டுகளுக்கு முன் திரு. டி. கே. சிதம்பரநாத தலியார் அவர்கள் இப் பாடல்களுக்கெல்லாம் விளக்கமும் குறிப்பும் எழுதி ஒரு நூல் வெளியிட்டார்கள். அண்மையிலே, சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகத்தினரும் - முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்கள் எனக் கண்ட வேறு சில பாடல்களையும் சேர்த்து - விளக்கக் குறிப்புகளுடனும் ஒப்பியலாராய்ச்சியுரைகளுடனும் சிறந்த முறையில் ஒரு பதிப்பினை வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

‘முத்தொள்ளாயிரம்’ என்ற பெயரினை நோக்கிவிட்டு “சேரன் சோழன் பாண்டியன் இவர்கள்மீது பாடிய தொள்ளாயிரம் தொள்ளாயிரமான மூன்று தொள்ளாயிரங்களுக்கு சேர்ந்து ஒரு நூலாகி ‘முத்தொள்ளாயிரம்’ என்ற பெயரோடு வழங்கி வந்தது.” எனத் திரு. டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். முதலியாரவர்கள் மாத்திரமன்றி திரு. ரா. இராகவையங்கார் அவர்களும் முத்தொள்ளாயிரம் 2700 பாடல்களைக் கொண்ட நூல் என்றே கருதியிருந்தார்கள். 1943-ம் ஆண்டிலேதான், பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் இந்நூல் 900 பாடல்களை மாத்திரம் கொண்டதென முதன் முதலாக நிறுவினார்கள். அதைத் தொடர்ந்து, ‘முத்தொள்ளாயிரம்’ என்பதற்கு “மூன்று + தொள்ளாயிரம் = மூன்று பகுப்பான தொள்ளாயிரம் பாக்களைக் கொண்ட நூல் ; அதாவது, சேரன் சோழன் பாண்டியன் ஆகிய மூவேந்தரையும் பற்றிக் கூறும் மூன்று பகுப்பினையுடைய தொள்ளாயிரம் பாக்களாலாகிய நூல்,” என விளக்கஞ் செய்தனர் சிலர். அது பொருந்துவதாகத் தோற்றவில்லை.

“வச்சத் தொள்ளாயிரம்” “அரும்பைத் தொள்ளாயிரம்” என (எண் செய்யுள்) நூல்கள் இருந்தமையை அறிவோம். அங்கெல்லாம் “வச்சம்” “அரும்பை” என ஊர்ப் பெயர்களுடன் செய்யுட் டொகையும் சேர்ந்தே நூற்பெயர் அமைந்துள்ளமை காணலாம்.

இலக்கண விளக்கப் பாட்டியலே “எண் செய்யுள்” இன்னதென,

“ ஊரையும் பேரையும் உவந்தெண்ணுலே
சீரிதிற் பாடலெண் செய்யுளாகும் ” (88)

என்ற சூத்திரத்தில் எடுத்து விளக்குகின்றது. அதன் உரையில், “பாட்டுடைத் தலைவன் ஊரினையும் பெயரினையும் உவந்து எண்ணுலே பத்து முதல் ஆயிரமளவும் பொருட் சிறப்பினுலே பாடுதல் அவ்வவ் வெண்ணுற் பெயர் பெற்று நடக்கும் எண் செய்யுளாம். அவை முத்தொள்ளாயிரம், அரும்பைத் தொள்ளாயிரம் முதலியன” என மேலும் விளக்கஞ் செய்யப்படுகின்றது,

“ ஏற்றிடும் பாட்டுடைத் தலைவனுர்ப் பெயரினை
யிசைத்து மெண்ணுற் பெயர் பெற
ஈரைந்து கவிமுத லாயிரம் வரைச் சொல்
லெண் செய்யு ளாகு மன்றே ”

எனப் பிரபந்த தீபிகை (14.) யும் எடுத்துக் கூறும்.

எனவே, “முத்தொள்ளாயிரம்” என்பதிலும் பார்க்க (ஊர்ப் பெயராகிய “மு” வுடன் செய்யுட்டொகையும் சேர) “முத் தொள்ளாயிரம்” என்பதே ‘எண்ணெய்யுள்’ இலக்கணத்துக்கும் பொருந்தவதாகும். “மு” என்னும் பழந்தமிழ் நாட்டின் பெயர் மறந்து விடப்பட்ட காலத்தில் எடெழுதுவோரால் “முத்தொள்ளாயிரம்” என்பது “முத்தொள்ளாயிரம்” என எழுதப்பட்டிருக்கலாம்.

‘மு’ நாட்டு மொழி எது ?

“மு” நாட்டு மொழியானது தமிழ் என்பதில் ஐயம் சிறிதும் இல்லை. மு நாட்டு வேந்தர் தமிழ்நில வேந்தர் என்பதும் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்து வந்த பெருமையும் சங்கம் நாத்திய பெருமையும் அவர்களைச் சாரும் என்பதும் இலக்கியம் கூறும் உண்மைகளாம். முவேந்தரால் ஆதரிக்கப்பட்டோ - ஆதரிக்கப் படாமலோ - தமிழ் வளர்த்த பெரும் புலவர்களின் வரலாறுகளும் இன்றுவரை முழுவதும் தெரிந்த பாடல்லை. ஆயினும், தொல் காப்பியர் காலந்தொடங்கித் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த புலவர்களின் வரலாறுகளைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள முயல்வதன் மூலம் தமிழ் நாட்டின் வரலாறு எவ்வளவுக்குத் துலக்கமடைகின்ற தென்று பார்ப்போம்.

தொல்காப்பியர்-பிறப்பகம்

தொல்காப்பியர் எந்த நாட்டின் பகுதியைச் சேர்ந்தவர் என்பதை ஆராய்ந்தறிவதற்கான ஆதாரங்கள் மிகுதியாக இல்லை. எனினும், பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் கிடைத்த ஆதாரங்கள் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டி, பின்வருமாறு நியாயிக் கிருர்கள் :

“ பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக்கு
அத்தும் இன்னும் சாரியை யாகும்.”

“ மழையென் கிளவி வளியியல் நிலையும்.”

“ வெயிலென் கிளவி மழையியல் நிலையும்.”

(தொல். எழுத்: 241, 287, 378)

“ இச் சூத்திரங்கள் பனி, மழை, வெயில் என்பன வேற்றுமை முடிபில் முறையே பனியத்து, மழையத்து, வெயிலத்து என

அத்துச் சாரியைபெற்று வருதலை உணர்த்துகின்றன. பணியத்துக் கொண்டான், மழையத்துக் கொண்டான், வெயிலத்துக் கொண்டான்: என உதாரணங்களும் காட்டப்பட்டுள்ளன. இச் சொற்கள் இங்ஙனம் வருதல் எங்கே காணப்படுகின்றது ?

தமிழ் வழங்கும் நாட்டில் இப்பொழுது ஓரிடத்துப்போலும் இவ்வழக்குக் காணப்படுமாறில்லை. இற்றைக்குச் சுமார் 350 ஆண்டுகட்கு முன்பும் இவ்வழக்கு இல்லை என்பது அக்காலத்துத் தோன்றிய இலக்கண விளக்கத்தில் மேற்காட்டிய விதியமைந்த சூத்திரம் இன்மையால் உணரலாகும். நன்னூலிலும், தொல்காப்பியநெறியையே போற்றிச் செல்லும் நேமிநாதத்திலும் இவ்விதி காணப் பெறவில்லை. எனவே, இவற்றின் காலமாகிய 12-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இவ்வழக்கு இல்லையெனல் தெளிவாம். 11-ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட வீரசோழியத்திலும் இவ்விதி குறிக்கப்படவில்லை. எனவே, அக்காலத்திலும் இவ்வழக்கு இல்லை. 10-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு தோன்றிய ஐம்பெருங் காப்பியங்களிலும், தேவாரம், நாலாயிரம் முதலிய வற்றிலும் இவ் வழக்குக் காணுமாறில்லை. பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களிலும் அவ்வாறே. முடிவில், தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு மிக நெருங்கிய காலத்தவாகிய சங்க இலக்கியங்களிலும் இவ் வழக்கிற்கு ஆதாரமில்லை.

சங்க காலந் தொட்டு இன்றுவரை தமிழில் காணாத இவ்வழக்கு எந்தப் பிரதேசத்தில் பண்டைக் காலத்தில் பயின்று வந்திருத்தல் கூடும்? தமிழோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள யாதானு மொரு மொழியில் இவ்வழக்கு இப்பொழுது காணப்படுமாயின், அம்மொழி வழங்கும் பிரதேசத்தினை யடுத்துப் பண்டைக் காலத்திலும் இவ்வழக்குப் பயின்றிருந்ததெனல் பொருத்தமுடைத்தாகத் தோன்றுகிறது.

அம்மொழி யாது ?

மலையாளமொழி ஒன்றிலேயே இவ்வழக்குக் காணப்படுகிறது. பணியத்துப் போகருதெ ' மழையத்துப் போகருதெ ' வெயிலத்துப் போகருதெ ' என்பன போன்ற வழக்குகள் இப்பொழுதும் கேட்கப்படுகின்றன. இங்ஙனம் வழங்கும் பிரதேசத்தில் பண்டைக் காலத்தில் தமிழ்மொழியே வழங்கி வந்ததென்பதும், மிகப் பிற்பட்டகாலத்தில் இப்பிரதேசத்து மொழி தமிழின் பிராந்திய மொழியாய் மாறி, மலையாள மொழியாகப் பரிணமித்த தென்பதும் சரித்திரம் ஒப்பிய உண்மைகள்.

இப் பிற்கால மலையாளப் பிரதேசத்தை அடுத்து வாழ்ந்து வந்தவரே மேற்காட்டிய இலக்கண விதிகளை அமைத்தனர் என்று கருதுதல் தக்கதே யாகும்.

எனவே, தொல்காப்பியர் திருவிதாங்கோட்டுப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவராக இருக்கலாம் என்ற கருத்துச் சற்றே உறுதி யடைகின்றது.

ஆனால், சிறிதும் ஐயப்பாடின்றி இம்முடிவு ஒப்புக் கொள்ளப்பட வேண்டுமாயின், இன்னும் சிறந்த சான்றுகள் வேண்டும்." (தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் : 4-5.)

பழம் பாண்டி நாட்டிலே, பஃறுளியாற்றையும் குமரி மலையையும் கடல்கொண்டபோது, அரசு புரிந்தவன் நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன். அம் மன்னனுடைய பேரவையிலேதான் தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்டது. அந்தப் பழம் பெருநாடு கடல் கொள்ளப்பட, நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் வடக்கே வந்து கபாடபுரத்திலே தன் தலைநகரை அமைத்தான். அங்கேதான் இடைச் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. பின்பு சபாடபுரமும் கடல் கொள்ளப்பட, அக்காலத்து ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்தவனான

பாண்டிய மன்னன் உள் நாட்டுள் வந்து மணவூரில் இருந்தான். அதன் பின்புதான் இப்போதைய மதுரை அமைக்கப்பட்டது.

இவ் வரலாற்றினைத் தெளிவாக நோக்கினால், தலைச் சங்கம் நிறுவித் தமிழ் வளர்த்த பழம் பாண்டிநாடு தென்கடலில் - இப்போது தமிழ்நாடு எனக் கருதப்படும் இடப் பகுதிக்கு அப்பாலாக - அமிழ்ந்தொழிந்து போயிற்று என்பது புலனாகும். அங்ஙனம் அமிழ்ந்தொழிந்துபோன நிலப்பகுதியிலேதான் தொல்காப்பியர் வாழ்ந்தார்; அவருடைய பிறப்பகமும் அதுதான் என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும், அக்கால வரலாறு பற்றிய விபரங்கள் மூலமாகவே இது நிறுவப்பட வேண்டும்.

நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியனே இராவணன் எனப்பட்டான் என்பதற்குரிய சான்றுகள் சில முன்னதாகக் காட்டப்பட்டன. நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் காலத்துக் கடல்கோளும், இராவணன் காலத்து நிகழ்ந்ததென 'இராசாவளி' குறிப்பிடும் கடல்கோளும் - கணக்கீட்டுக்குப் பொருந்த - கி. மு. 2387 வரையிலேயே ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன்தான் இராவணன் - இலங்கை மன்னன் - ஆயின், பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் காட்டும் சான்றுகளுக்கோ அன்றிப் பிறவற்றிற்கோ சமாதானம் ஏதாவது இருக்க வேண்டுமல்லவா? அந்தச் சமாதானம் இலங்கையிலேயே காணப்படவும் வேண்டுமல்லவா?

தொல்காப்பியரால் எடுத்தோதப் பட்டதும், பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களாற் குறிக்கப்பட்டதுமான வழக்கு, "தமிழில் இன்றுவரை காணாத" வழக்குத்தான் என்று கூறி விடமுடியாது. பண்டு தொட்டுத் தூய தமிழ் வழங்கும் இலங்கையின் வடபாகத்திலே - சிறப்பாக யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலே - இவ்வழக்கு உள்ளது: நோயினாற் பீடிக்கப்பட்டவர்களை யோ குழந்தை

களையோ வெயிலிலும் மழையிலும் போகாது தடுப்பவர்கள் இவ் வழக்கினைக் கையாளுதல் உண்டு: 'வெயிலத்துப் போகக் கூடாது' 'மழையத்துப் போகக் கூடாது' எனக் கூறுவது யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர் காதுக்கும் அந்நியமாகத் தோன்ற வில்லை.

தமிழ் வழங்கும் பிற பகுதிகளிலே இவ் வழக்குக் காணப்படாததற்குக் காரணம், இவ் வழக்கு நிலவிய - தலைச் சங்கம் நிறுவப்பட்ட - தொல்காப்பியர் பிறந்து வாழ்ந்த - பழம் பாண்டிநாட்டு நிலப்பகுதியில் ஒரு பெருங் கூறு கடலுள் மறைந்தொழிந்தமையே யாகும். தாம் வாழ்ந்த நிலப்பகுதிக்கும் பிற 'தமிழ் கூறு நல்லுலகப் பகுதிகளுக்குமிடையில் வழக்கு வேறுபாடு இருந்தமையாலேதான், எல்லா வழக்குகளையும் தெளிவு பட நோக்கி ஆராய்ந்து - 'முந்து நூல்' களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து - தொல்காப்பியர் தமது இலக்கண நூலை இயற்றினார். மேலே காட்டிய இவ்வழக்கு, 'செந்தமிழ் சிவணிய' நாட்டிலன்றித் 'தமிழ்க் கூறு' நல்லுலகப் பகுதிகளில் இருக்கவில்லைப் போலும் 'செந்தமிழ் சிவணிய' நாட்டின் பகுதியாக விளங்கிக் கடல்கோளின் பின்னும் தப்பிக்கிடந்த இலங்கையிலே - சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்திலே - தான் இவ்வழக்கு இன்றும் காணப்படுகின்றது, சரித்திர காலத்துக்கு முன் தொடங்கியே இலங்கையிற் புலவர்கள் வாழ்ந்தமையும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் தூய்மை வாய்ந்து விளங்குகின்றமையும் அறிஞர்கள் ஒப்பிய உண்மைகளாம்,

பேராசிரியரவர்கள் காட்டிய வழக்கு இன்றும் வழங்குவதாலும், 'யாழ்ப்பாணம்' தமிழ் வழங்கு நாடாய் இருப்பதாலும் 'வரலாற்றின்படி 'செந்தமிழ் சிவணிய' நாடாய்த் திகழ்வதாலும், தொல்காப்பியர் யாழ்ப்பாணத்தையடுத்த பகுதியிலேதான் வாழ்ந்தவர் என யூகித்தறியலாம்.

மலையாள நாட்டில் இவ்வழக்குப் புகுந்தமைக்குக் காரணம், பண்டைக் காலத்தில் மலையாளம் 'செந்தமிழ் சிவணிய' நிலமாக விளங்கியமையோ, இலங்கையிலிருந்து 'ஈழவர்' (எழுவர்) அந்நாட்டிற் குடியேறியமையோ ஆகலாம். 'ஈழம்' எனப்படும் இலங்கையுடன் சேர நாடாகிய மலையாளம் பழங்காலந் தொடங்கியே மிகுதியான தொடர்பு கொண்டிருந்தமையும் ஒரு காரணமாகலாம். எனவே, தொல்காப்பியர் யாழ்ப்பாணப் பகுதியைச் சார்ந்திருந்த பிரதேசத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்தார் என்ற கருத்து உறுதியடைகின்றது.

இக் கருத்தானது, முடிவாக ஐயஞ் சிறிதுமின்றி ஒப்புக் கொள்ளப்பட வேண்டுமாயின், வேறும் சிறந்த சான்றுகள் இன்றி யமையாதவையல்லவா ?

“பனாட்டு” வழக்கு

“ பனையின் முன்னர் அட்டுவரு காலை
நிலையின் றுகும் ஐயென் உயிரே
ஆகாரம் வருதல் ஆவயி னை”
(தொல் எழு. 284.)

இச் சூத்திரத்திலே, “பனை என்னும் சொல்லுக்கு முன் அட்டு என்னும் சொல் அடைமொழியாய் வந்தால் ஐ என்னும் உயிர் நில் லாது; அவ்விடத்தில் ஆ வந்து அம் மெய்மேல் ஏறி முடியும்.” என்று கூறப்படுகின்றது.

தமிழ் நாடு என இக்காலத்திற் குறிக்கப்படும் இடத்தின் பகுதிகளில் எங்கேயாவது இவ் வழக்கு இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. ‘பனாட்டு’ என்பது யாது எனவே அவர்களுட் பலருக்குத் தெரியாது. திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள், ‘இப்போது பணங் கருப்பட்டி என்று வழங்குவதை அக்காலத்தில் பனாட்டு

என்று குறித்தார்கள்.” என்பர். உண்மையில், பணங்கருப்பட்டி பனாட்டிலிருந்து வேறுபட்டது; கருப்ப நீரிலிருந்து தயாரிக்கப் படுவது; உதிரச் செய்தால் சர்க்கரை (வெல்லம்) போலத் தோற்ற மளிப்பது. பனாட்டோ, பணம்பழத்தை எடுத்து உரித்து, புளிங்காடி விட்டுப் பிசைந்து, களியாகப் பாயில் ஊற்றி வெயிலிற் காய விட்டுத் தயாரிக்கப்படுவது; தோற்றத்தில் “சொக்கிலேற்” (Chocolate) றைப் போன்றதாயிருக்கும்.

இந்தப் ‘பனாட்டு’ வழக்கு பிற தமிழ் வழங்கும் இடப் பகுதிகளில் எங்கேயாவது இல்லாமையால், இவ்வழக்கினை - பனாட்டு’டனேயே - இன்றும் காணக்கூடிய யாழ்ப்பாணத்தை யடுத்திருந்த பிரதேசத்திலேதான் தொல்காப்பியர் தோன்றி வாழ்ந்தார் என்பது மேலும் உறுதியடைகின்றது.

பணம்பாரனார் - பிறப்பகம்

தொல்காப்பியருடன் ஒருங்கே கல்வி பயின்று ஒரு சாலை மாணக்கராய் விளங்கிய பணம்பாரனாரே தொல்காப்பியத்துக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் அளித்துள்ளார். அவருடைய பிறப்பகத்தைப் பற்றியும் ஆராய்ந்தறிவதால் தொல்காப்பியர் பிறப்பகத்தைப் பற்றிய கொள்கையானது மேலும் வலியுறுவதாகும்.

பணம்பாரனார் என்னும் பெயரே அவர் பனை நாட்டினர் என்பதைக் குறித்துக் காட்டுகின்றது; பனைநாட்டுப் புலவரே - (பனைநாடு - பணம் பார்) “பணம்பாரனார்” ஆயினார். ‘பனை நாடு’ எனப்படுவது கடல்கோளுக்கு முன் பழந்தமிழ் நாட்டின் பகுதியாய் விளங்கியதொரு பிரதேசமாகும்.

“ அகத்தியமே முற்காலத்து முதலூலென்பதூஉம், தொல்காப் பியம் அதன் வழிநூலென்பதூஉம், அது தானும் பரம்பாரனார் ‘வடவேங்கடந் தென்குமரி’ எனக் கூறிப் பாயிரஞ் செய்தமையிற்

சகரர் வேள்விக்குதிரை நாடித் தொட்ட கடலகத்துப்பட்டுக் குமரி யாரும் பனை நாட்டோடு கெடுவதற்கு முன்னைதென்பதூஉம். . . . . படுமென்பது,” (தொல். பொருள். 649. உரை.) என்னும் பேராசிரியர் உரையில், பனம்பாரனார் பனை நாட்டுப் புலவர் என்பதும், தென்குமரியுடன் பனைநாடு கடல்வாய்ப்படுமுன் தொல் காப்பியம் இயற்றப்பட்டதென்பதும் தொனித்தல் காண்க. பேராசிரியர் கூற்றில், “குமரியாறு பனைநாட்டோடு கெடுவதற்கு முன்” எனக் கூறும் பகுதியிலே தவறு உள்ளது.

குமரியாறு, கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலும் தப்பியிருந்ததாகும். மாடலன் என்னும் மறையோன் குமரியாற்றில் நீராடிவிட்டுத் திரும்பிய பொழுது, கவுந்தியடிகள் இருந்த பள்ளியில், கோவலன் அவனை வணங்கினான் என்ற செய்தி சிலப்பதிகாரத்திற்கு கூறப்பட்டுள்ளது. கோவலன் இறந்து சில ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னரே குமரியாறு கடல்கொள்ளப்பட்டதாகும்.

எனவே, பேராசிரியருரையிற் குறிக்கப்பட்ட ‘குமரி’ குமரியாறாக இருத்தல் சாலாது; அது குமரி மலையே ஆதல் வேண்டும். தொல்காப்பியப் பாயிரம் கொண்டுள்ள “வடவேங்கடந் தென்குமரியாயிடை” என்ற பகுதியிற் கூட்டப்பட்டது குமரிமலையே ஆகுமென்பது முன்னதாக விளக்கப்பட்டது.

குமரி நாட்டிலமைந்திருந்த குமரியாரும் கடல்வாய்ப்பட்டபின் அவ்வாற்றின் பக்கத்தான நீலப்பகுதி “குமரிமுனை” எனப்பட்டு வழக்கிலுள்ளது. அதேபோல, பழைய பனைநாடு கடல்வாய்ப்பட்டபின் “பனை முனை” என்ற வழக்கு ஏற்பட்டு வழக்கிலுள்ளது. இலங்கையின் வடபகுதியிற் பருத்தித்துறைக்கு அண்மையிலுள்ள முனை இன்றும் “பனைமுனை” எனப்படுவதைப் பூமிசாத்திர நூல்களிற் காணலாம். இப் பனைமுனை பழைய சிங்கை நகருக்கும், சக்கரன் வணங்கப்படுகின்ற வல்லிபுரக் கோயிலுக்கும் அண்மையிலுள்ள தென்பதையும் யாம் நினைவிலிருத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணமும் கவி வீரராகவனும்

“யாழ்ப்பாணம்” என்ற பெயரானது எழுந்த காரணத்தை ஒருவாறு அறிந்துகொண்டால் நமது நாட்டின் பழம்பெருமையும் தொன்மையும் தாமே விளங்குவனவாகும். யாழ்ப்பாணத்தின் சரித்திரத்தைக் கூறுகின்ற “யாழ்ப்பாண வைபவமாலை” எனப்படும் நூலானது யாழ்ப்பாணப் பெயர் எழுந்த வரலாற்றினைப் பின்வருமாறு குறிக்கின்றது.—

“கதிரை மலையிலிருந்த உக்கிர சிங்கராசன் சில காலத்தின் பின் செங்கடக நகரியை இராசதானியாக்கி அங்கிருந்து அரசாண்டு வருங் காலத்தில் மன்மதன் போன்ற ரூபமும் சர்வராசலட்சணங்களும் உடையனாய், சிங்கத்தின் வாலையொத்த வாலுடனே ஒரு குமாரனும் அவனுடனொரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள் அவ்விருவருக்கும் நரசிங்கராசன் என்றுஞ் சண்பகாவதி என்றும் பெயரிட்டார்கள். அவர்களுக்கு விவாகம் நிறைவேற்றி நரசிங்கராசன் என்னும் பெயர் படைத்த வாலசிங்கராசனுக்கு முடிசூட்டி அரசாளவைத்து மரணமடைந்தான். வாலசிங்க மகாராசன் செய்துங்கவரரசிங்கம் என்னும் பட்டத்துடன் முடிசூட்டப்பெற்று, அரசாட்சியை ஒப்புக்கொண்டான்.

அக்காலத்திலே சோழநாட்டிலிருந்து இரண்டு கண்ணுங்குருடனாகிய கவி வீரராகவன் என்னும் யாழ்ப்பாணன், செங்கடக நகரியிலிருந்து அரசாட்சி செலுத்தும் வாலசிங்க மகாராசன் பேரிற் பிரபந்தம் பாடிக்கொண்டுபோய் யாழ் வாசித்துப் பாடினான். அரசன் அதைக்கேட்டு மிக்க சந்தோஷம் கொண்டு அவனுக்குப் பரிசிலாக இலங்கையின் வடதிசையிலுள்ள மணற்றிடல் என்னும் இந்நாட்டைக் கொடுத்தான். யாழ்ப்பாணன் இதற்கு “யாழ்ப்பாணம்” என்று பெயரிட்டு, இவ்விடத்தில் வந்திருந்து, வடதிசையிற் சில தமிழ்க் குடிகளை அழைப்பித்துக் குடியேற்றி, இவ்விடமிருந்த

சிங்களவர்களையும் அவர்களையும் ஆண்டு, முதிர் வயதுள்ளவரைய் இருந்து இறந்து போனான்.” (குல. சபாநாதன் பதிப்பு: பக்: 23—24.)

“கட்டுக்” கதையாம்!

நல்லூர். வண. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் மேலே காட்டிய “யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை”யின் கூற்றினை ஆராய்ந்து, “இதிற்பல அமிசங்கள் உண்மையானவைகளே. செங்கடக நகர் இருந்ததும் மெய்; அந்தக்க கவி வீரராகவர் ஒருவர் ஈழதேசத்துக்கு வந்து ஒரு அரசனைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றதும் மெய்: வட இலங்கையில் தென் இந்தியர்கள் வந்து குடியேறியதும் மெய்: அது ஒருநாள் யாழ்ப்பாணம் என்று நவநாமம் அடைந்ததும் மெய்; ஆயின் இவை எல்லாம் வெவ்வேறு காலத்துச் சம்பவங்கள். ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும் அதுவதற்கு உரிய அவதாரத்தில் வையாமல், எல்லா அமிசங்களையும் ஒன்று கூட்டி ஒரு காலத்தில் வைத்தமையினாலேதான் நம்முடைய தீபகற்பத்தின் உற்பத்தியைப்பற்றிய வினோதக் கதையொன்று பிறந்து இலங்கைச் சரித்திரப் புத்தகங்களிலும் ஏறிக்கொண்டது” என்று கூறிப் பின்வருமாறு நியாயிக்கிறார்கள்:

“செங்கடக நகரி”

“கண்டி நகர் ஈழ தேசத்துக்கு ஒரு இராசதானியாய் வந்த திகதி யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றக் காலத்துக்குப் பொருந்தாது எமேர்சன் தெனெந்து என்பவரது ‘இலங்கைச் சரித்திரத்தின்படி ஈழநாட்டுச் சிங்கள அரசர்கள் வட இலங்கையிலிருந்துகொண்டு தங்களைத் துன்புறுத்திய தமிழருக்குப் பயந்து அனுராதபுரத்தை விட்டுப் புலத்திகரை (பொலநறுவையை) கி. பி. எட்டாம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளிலும் தம்பதேனியாவைப் பதின்மூன்றாம்

நூற்றாண்டிலும், யாப்பகவைப் பதினாலாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும், குருநாகலையும் கம்பளையையும் அந்த நூற்றாண்டிலேயே சிறிது காலத்தின் பின்னும், கண்டியை 1347-ஆம் ஆண்டு வரையிலேயும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்த் தங்களுக்குத் தலைநகரி ஆக்கினார்கள். கண்டியாகிய செங்கடக நகரில் ஒரு செயதுங்க வரராச சிங்கன் இருந்து அரசாண்டமை சரித்திரங்களிற் கேட்கப் படவில்லை. வேறொரு நாமமுள்ள கண்டி அரசனிடந்தான் வீரராகவன் மணற்றிடலைப் பெற்றான் என்று வைத்துக் கொள்ளினும் பொருந்தாது. ஏனென்றால் கண்டி ஒரு இராசதானியாயிருந்த பதினாலாம் நூற்றாண்டில் மட்டும் அல்ல. மகாவமிச சரித்திரத்தின் படி கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலுமே வட இலங்கை மணற்றிடல் என்ற பெயருக்கு இலக்கியமாகாதபடி நன்றாகக் குடியேறிய ஒரு நாடாக விளங்கியது. மணற்றிடற் குடியேற்றக் கதையைச் சொல்லுகின்ற ‘யாழ்ப்பாண வைபவ மாலையும்’ விசயராசன் காலத்தில் (கி. மு. ஆறாம் நூற்றாண்டு) யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழர் மிக இருந்தனர் என்றும், அவ் அரசன் அன்னோருக்காக மூன்று ஆலயங்களை எடுப்பித்தான் என்றும் கூறுமே. ஆதலால், யாழ்ப்பாடி செங்கடக நகர் அரசனிடம் மணற்றிடலைப் பரிசில் பெற்றுக் குடியேற்றினான் என்ற கதை மலடி மகன் முயற்கொம்பில் ஏறி ஆகாசத் தாமரை பறித்த கதைபோல அசம்பாவிதம் ஆகின்றது.

“யாழிற் பாடிப் பெற்ற பரிசில்”

“இனி, உண்மையில் அந்தகரான ஒரு வீரராகவன் வட இலங்கையை ஆண்ட ஒரு மன்னனிடம் வந்து கவி பாடிப் பரிசில் பெற்ற சரித்திரமும் உண்டு. பெற்ற பரிசிலும் வெறும் மணற்றிடல் அல்ல, ஒரு பொற்பந்தமே. கண்ணறையான இக் கவிராயர் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் உள்ள பூதாரில் வசித்த வடுகநாத முதலியாரின் மகன். படிக்காசுப் புலவரின் ஆசிரியரான வைத்

தியகாத நாவலரும் ஒரு துறைக்கோவை எனும் நூல் இசைத்த அமிர்த கவிராயரும் இவர் காலத்தவர்கள். ஆதலால் இவரும் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவரே. பிறவிக் குருடராய் இருந்தும் பெரும் புலவராய் விளங்கி 'ஏடாயிரங் கோடி எழுதாது தன்மனத் தெழுதிப் படித்த, இவர் தமிழைக் காக்கும் அரச சபைகள் தோறும் சென்று பரிசில் பெற்று வருபவர். வட இலங்கைக்கும் விசயஞ் செய்தது எதிர்மன்னசிங்ககுமரன் எனும் ஐந்தாம் பரராசசேகரனின் நாட்களிலாம் எனத் தோற்றுவின்றது. அப் பரராசசேகரன் அந்தகரைப் பார்ப்பது துர்ச் சகுனம் என்றெண்ணிப் போலும் (அல்லது கண்டியரசர்கள் பிற தேசத்தவருக்குப் பேட்டி கொடுக்கும் முறையை அடியொற்றி) திரை மறைவிலிருந்து இவர் பாடலைக் கேட்டபோது,

“ நரைகோட் டிளங்கன்று நல்வள
நாடு நயந்தளிப்பான்
விரையோட்டு தார்ப்புயன் வெற்பீழ
மன்னென் றேவிரும்பிக்
கரையோட்ட மீதின் மரக்கலம்
போட்டுன்னைக் காணவந்தால்
திரைபோட்டு நீயிருந் தாய்சிங்க
பூப சிரோமணியே.”

“ வாழு மிலங்கைக்கோ மானில்லை மானில்லை
ஏழு மராமரமோ விங்கில்லை—ஆழி
அலையடைத்த செங்கை யயிராமா வின்று
சிலையெடுத்த வாறெமக்குச் செப்பு.”

என்று பாடினார் எனவும், அரசன் இவரது கவி நயத்தை வியந்து ஒரு பொற்பந்தம் அளிக்க, இவர்,

“ பொங்குமிடி யின்பந்தம் போயதே யென்கவிதைக்
கெங்கும் விதுருபந்த மேற்றதே—குங்குமந்தோய்
வெற்பந்த மானபுயன் வீரபர ராசசிங்கம்
பொற்பந்த மின்றளித்த போது.”

என்று விடையளித்தார் எனவும் ஐதீகம் கூறும். எப்படியாயினும் பிந்திவந்த உண்மையான யாழ்ப்பாடிதாமும் எமது குடா நாட்டைப் பரிசிலாக அடைந்தவர் அல்லர். ஆயினும், இடைக் காலத்தில், இதற்கு வந்திருந்த யாழ்ப்பாணம் எனும் இடப் பெயரை யாழ்பாடும் யாழ்ப்பாணமேடு பொருத்திச் சப்த உற்பத்தி கூற முயன்ற யாரோ ஒரு பிற்காலக் கவிவாணர், அந்தகக் கவி வீரராகவர் பெற்ற கொடையை வேறொருக மாற்றிக் கற்பித்துவிட்டார். அக் கதையின்படி அரசன் வீரராகவருக்கு ஒரு யாணைக் கன்றைக் கொடுத்தருள, இவர்,

“ இல்லெனுஞ்சொல் லறியாத சீமையில்வா
முதானனிடம் போய்யாழ்ப்பாணன்
பல்லேவிரித் திரந்தக்கால் வெண்சோறும்
பழந்தூசும் பாலியாமற்
கொல்லநினைந் தேதனது நால்வாயைப்
பரிசென்று கொடுத்தான் பார்க்குள்
தொல்லையென தொருவாய்க்கும் நால்வாய்க்கு
மிரையெங்கே துருவுவேனே.”

என்று கவலுதலும், அரசன் அவ் யாணைக்கன்று வளரும்படியான நாடுங் கொடுத்தனன் என்று அக் கவிவாணர் எடுத்திசைத்தனர்.

‘ யாழ்ப்பாடியும் யாழ்ப்பாணமும் ’

“ உள்ளபடி நமது நாட்டில் அரச சன்மானம் பெற வந்த அந்தகக் கவி வீரராகவர் ஒருவரேயன்றிப் பலர் அல்லர். அவர் வந்த காலமும் பதினேழாம் நூற்றாண்டு (அதாவது இற்றைக்கு

ஒரு நானூறு வருஷங்களுக்கு உள்ளே)தான் ஆகும். அதற்கு முன்னரே தமிழ் அரசர்கள் வட இலங்கையை ஐஞ்சூறு ஆண்டு களுக்கு மேல் அரசு செய்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆதலால், இந்த வீரராகவரால் நமது நாடு குடியேறிற்று என்று சொல்லுவதும் கூடாது. இவர் பெயரால் அதற்கு யாழ்ப்பாணப் பெயர் வந்தது என்று முடித்தலும் கூடாது. உண்மையில் கவிவீரராகவரை யாழ்ப்பாடி என்று பழைய நூல்களுள் எங்காவது சொல்லியிருக்கக் காணோம். அவர் யாழ்ப்பாணர் என்ற பாணர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவராகவும் தோன்றவில்லை. அப்படியாயின், நமது தீபகற்பத்துக்கு யாழ்ப்பாணம் எனும் பெயர் வந்தது எவ்வாறு? இவ் வினாவுக்கு நாம் விடைகொள்ள வேண்டின், யாழ்ப்பாணப் பெயர் பறங்கியர் காலந்தொட்டேயே, அதாவது பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முகனையிலே மட்டும், முன் அவர்கள் இங்கு கட்டிய தலைநகரிக்கு வழங்கத் தொடங்கி, பின் குடாநாட்டிற்கு ஆயிற்று என்ற சரித்திர உண்மையை மனத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பறங்கியர் காலத்துக்கு முற்பட்ட தமிழ் நூல்கள் ஒன்றிலும் யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் காணப்படாது. நமது பழைய தலைநகரி சிங்கைநகர் எனப்பட்டது. பின், நல்லூர் இராசதானியாயிற்று. பறங்கியர் நல்லூரைக் கைப்பற்றியபின் தங்கள் புது நகரியைத் தற்காலம் கோட்டை இருக்கிற இடத்தைச் சூழ நிருமாணித்தனர். அதுதான் யாழ்ப்பாணமென முதல் அவர்களாலும் பின் ஊரவர்களாலும் அழைக்கப்பட்டது. பின் சற்றுச் சற்றாகத் தலைநகர்ப் பெயர் குடா நாடு முழுதுக்கும் பெயராயிற்று. ஆயின், இன்றைக்கும் உள் நாட்டவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயர் தலைநகரியையே குறிப்பதைக் காணலாம். 'யாழ்ப்பாணம் போகிறேன்' என்பது 'நகரிக்குப் போகிறேன்' என்பதற்குச் சரி.

“இனி, பறங்கியர் நல்லூர் என்னும் தலைநகரியை யாழ்ப்பாணம் என மாற்றியது எப்படி? அன்றோர் இலங்கையின் தென்பாகத்தில் ஆதிக்கம் பண்ணிவந்த காலையில் அப்பெயரை

அறிந்திருந்தமையாலேதான் என்று சொல்லவேண்டும். பதினேந்தாம் நூற்றாண்டுச் சிங்கள நூல்கள் இரண்டிலே நல்லூர் ஆகிய நமது தலைநகரி 'யாப்பா - பட்டுள்' என்று அழைக்கப்பட்டிருக்கக் காண்கின்றோம். அது வரைக்கும் இல்லாத இப் பெயர் எவ்வாறு என ஆராயுங்கால், நல்—ஊர் எனும் பெயரைச் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்தே சிங்களக் கவிவாணர் 'யாப்பா—பட்டுள்' என்றார்கள் எனத் தோன்றுகிறது. சிங்களத்தில் யாப்பா - நல்ல; பட்டுள்—ஊர் அல்லது பட்டினம். சிங்களத்தில் நமது தலைநகரியை 'யாப்பாளை' என அழைப்பதும் உண்டு. யாப்பா=நல்ல, நை—ஊர் (நகர்) பறங்கியர் தெற்கில் இருந்த நாட்களில் நல்லூரை இச் சிங்களப் பெயரால் அறிந்திருந்தனராகவே, இதையே தாம் உண்டாக்கிய வடபாகத் தலைநகரிக்கு இட்டு வழங்கினர் எனத் தோன்றுகிறது.” என்பது அவர்கள் நியாய முடிப்பாகும்.

பொருந்தமா ?

“நல்லூர்” என்னும் பெயரினையே “யாப்பா பட்டுள்” “யாப்பா நை” எனச் சிங்களக் கவிஞர்கள் மொழிபெயர்த்துள்ளார்கள் என்ற கொள்கை பொருந்தாது. பல வகைகளில் மிக நெருங்கிய தொடர்புடைய மக்களுக்கு “நல்லூர்” என்ற பெயரை மொழிபெயர்த்து தளிக்கக் கவிஞர்கள் வேண்டியதில்லை. “நல்லூர்” என்ற சொல்லே “நல்லூருவ” எனச் சிங்களவரிடையே வழங்குகின்றது. பாணந்துறையிலே ஒரு இடப் பகுதியின் பெயர் இன்றும் “நல்லூருவ” என்றே அமைந்துள்ளது. சாமானிய மக்களிடையும் பயின்று வரும் ஒரு ஊரின் பெயரைக் கவிஞர்கள் மொழிபெயர்த்து தளிக்க வேண்டிய அவசியமுமில்லை. “யாழ்ப்பாணம்” என்ற பெயரே வேறு வகையாகத் திரிந்து சிங்களத்தில் வழங்குகின்றதென்பது இன்னொரு காரணத்தினாலும் தெளிவுறுவதாகும். “யாப்பா பட்டுள்” என்பது சிங்கள மொழியிற் பழைய வழக்கு

என்பர். ஆயினும், “யாப்பா—யாப்பனே - யாப்பாந-ஜாப்பா” என்ற பல வழக்குகள் சிங்களரிடையேயுள்ளன. “யாப்பா பட்டுன” என்று கவிஞர்கள் மொழிபெயர்த்தளித்திருப்பின் வேறு வழக்கு எழுதற்கு இடமில்லை.

பதினாந்தாம் நூற்றாண்டிலே எழுந்த சிங்கள நூல்கள் இரண்டு “யாப்பா பட்டுன” பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. ஆயின், அவற்றுள் ஒன்றான “கோகில சந்தேசய” (குயில் விடுதூது) என்றும் நூல் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதையுமே “யாப்பா பட்டுன” எனக் குறித்துச் செல்கின்றது. “செலலிகினி சந்தேசய” (பூவை விடு தூது) நூலிலேயுள்ள விவரணங்களைக் கொண்டு யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டைக் குறிக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத் தலை நகரியைத்தான் குறித்தது என்று கூறிவிடமுடியாது.

நல்லூர், நமது குடாநாட்டின் தலைநகரான பின்பு தான் “யாழ்ப்பாணம்” என்ற வழக்குத் தமிழில் ஏற்பட்ட தென்று கூறி விடவும் முடியாது. ‘பறங்கியர் காலத்துக்கு முற்பட்ட தமிழ் நூல்கள் ஒன்றிலும் யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் காணப்படாது.’ என்று ஒதுக்கி விடவும் முடியாது. 1647-ஆம் ஆண்டிலே தெல்லிப்பனைப் பேதுருப் புலவரால் இயற்றப்பட்ட “சந்தியோகு மையோர் அம்மாண” என்ற நூலிலே,

“வாம்பரிமேல் ஏறி மகிமைச் சுவடணிந்து
நாம்பணிய நீதி நடத்து சந்தியாகுவுக்கு
எச்சரிக்கையாக விளங்கிய யாழ்ப்பாணம்தில்
பச்சிலைப் பள்ளியெனும் பற்றிற் கிழாயிலே
கொம்பாஞ்சு தேசேசுக் கூட்டத்திலுள்ளவர்கள்
நம்பிச் சமைத்துவைத்த நல்லால யத்திருந்து

ஆருந் தமைத்தேடி அஞ்சலிக்க வாறவர்க்குத்
தேறும் அநந்த நவம் செய்தே யிருப்பது மெய்—”

என யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதையுமே உள்ளடக்கி, “யாழ்ப்பாணம்தில் பச்சிலைப் பள்ளியெனும் பற்றிற் கிழாயிலே” எனக் கூறப்பட்டிருப்பது காணலாம். பத்தாம் பதினேராம் நூற்றாண்டு களிலே இஸ்லாமிய யாத்திரிகர்கள் யாழ்ப்பாணப் பெயரை “ஜாப்பாஜ” “ஜாப்பே” என்ற திரிபுகளாக வழங்கியுள்ளார்கள்.

ஆயினும், “யாழ்ப்பாணம்” என்ற பெயர், யாழ்ப்பாடியுடன் தொடர்பு கொண்டெழுந்ததன்று எனத் தாபிக்கப்பட்டால், அதன் உண்மை வரலாறு யாதென யாம் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

“யாழ்ப்பாணம்” பழந்தமிழ்த் திரிபு

“பனை நாடு” பழைய வரலாறுகளில் (“ஏழ்தெங்க நாடு” என்பதுபோல) “ஏழ்பனைநாடு” என்று குறிக்கப்படுகின்றது. “ஏழ்பனை நாடு” என்ற பழந்தமிழ்ப் பெயரே “ஏழ்பனை - யாழ்பனை - யாழ்ப்பனை-யாழ்ப்பாண” எனத் திரிபுற்று “யாழ்ப்பாணம்” எனப்படுவதாயிற்று என்பது எமது துணிபு.

தமிழிலே, “ஏ” காரம் “யா” வாகப் திரிவுபடுவதுண்டு: ஏது - யாது; ஏவன் - யாவன்; ஏழ் - யாழ் - என்பனவற்றை நோக்குக. “ஏ” காரத்தின் திரிபே “யா” என்பதனால், தொல்காப்பியனாரும், “ஆ ஏ ஓ அம் மூன்றும் வினாஅ” (எழுத். 32.) என்ற சூத்திரத்தில் “யா” வை வினாவெழுத்தாக எடுத்தோதாமை காண்க.

இனி, “எலா” என்பது நண்பினரை விளிக்கும் ஒரு விளிப்பெயர். (தொல். பொருள். 220. உரை.) “எலுவ என்பது தோழன் முன்னிலைப் பெயர், (தொல். பொருள். 220.) “ஏலா” என்பது தோழன் தோழியரை முன்னிலைப்படுத்துஞ் சொல் (பரிபா. 8-69) “யாழ” என்பது ஒரு அசைச் சொல். “யாழநின் மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக் காண்” (கா. 18.) என்பதனைக் காண்க. உண்மையில், அசைநிலை என்றொரு சொல்வகை இல்லை என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும். பொருள் தெரியாத சொற்களையும், பொருள் குன்றிய சொற்களையும், தவறாகப் பிரிக்கப்பட்ட சொற்களையும் “அசைநிலை” என இலக்கண நூலாசிரியர்கள் எடுத்தோதினர் என்பதே பொருத்தமாகத் தோற்றுக்கின்றது. தமிழ் இலக்கண நூலாசிரியர்கள் இடுகுறிப் பெயருக்கு இடமளித்தமையும் இக்காரணத்தாலேதான் எனக் கொள்ளலாம்.

“எலா” எனும் சொல்லானது, “எலுவா- ஏலா - யாழ” எனத் திரிந்துவந்தமை முன்னதாகக் காட்டப்பட்ட உதாரணங்களால் இனிது புலனாகின்றது. ஈழ நாட்டின் பழைய (தமிழ்) மொழியாகிய ஈழ (எழு) மொழியிலே, “எலுவ” என்னும் சொல்லானது திரிபு பெற்று “யாமுவ” எனத் தோழர்களையோ நண்பர்களையோ குறிக்குஞ் சொல்லாய் நின்று நிலவுகின்றது.

“யாழ்ப்பாணம்” என்னும் சொல் “ஏழ்பனை நாடு” என்பதன் திரிபேயாகும் என்பதை ஐயமின்றி நிறுவுவதற்கு இன்னுமொரு காரணமுங் காட்டலாம்.

இலங்கையிலே தமிழ்மொழி வழங்குகின்ற பிற பகுதிகளிலும், சிறப்பாக மட்டக்களப்பிலும் பனைகள் இருப்பவும் (மட்டக்களப்பு முதலான இடங்களில் உள்ளவர்களைச் சொல்லாமல்) யாழ்ப்பாணத் தவரை மாத்திரம் “பனங்கொட்ட” “பனங்கொட்டை” என்று சிங்களவர் நையாண்டி செய்வதுண்டு. “தல்” என்ற சொல்லே சிங்கள மொழியிற் பனையின் பெயராய் இருப்ப, “பனை” என்ற

சொல்லினை அவர்கள் எடுத்தாளமாட்டார்கள். “கொட்ட” அல்லது “கொட்டை” எனப்படும் சொல்லும்—விதையைக் கருதிய தல்ல—“கொட்டம்” என்னும் சொல்லின் திரிபேயாகும். “தோட்டம்” என்னும் தமிழ்ச் சொல் “தொட்ட” எனச் சிங்கள மொழியில் வழங்குவதும் இக் கொள்கையை நிறுவுவதாகும். “வட்டம்” என்ற சொல்கூட “வட்ட” எனவே சிங்களத்தில் நிலவுகின்றது.

“நாவலந் தீவு”

தென்னாட்டவர் இந்தியாவுக்கும் அதனை அடுத்திருந்த பகுதிகளுக்கும் கொடுத்த முதற்பெயர் “நாவலந் தீவு” அல்லது “நாவலந் தண்பொழில்” என்பதாகும். பனிமலை தோன்றாத முதற்காலத்தில் நாவலந்தேய முழுதும் தமிழே வழங்கிற்று. நாவலந் தீவு என வழங்கிய நாட்டின் ஒரு பகுதிக்கு - அலக்சாந்தரின்-படையெடுப்புக்குப்பின் - மேற்கு நாட்டவர்கள் கொடுத்த பெயர் “இந்தியா.” “இந்தியா” என்பது “சிந்து” என்பதன் திரிபாகும். “சிந்து” என்பதை “ஹிந்து” எனக் கிரேக்கர் வழங்கினர்.

“நாவலந் தண்பொழில்” என்னும் சொற்றொடரில் முதலில் விற்பது “நாவல்” என்னும் தனி மரப்பெயர். “பொழில்” எனப் படுவது “சோலை”. நாவல் மரங்களும் செடி கொடிகளும் செழித்தோங்கி வளர்ந்துகொண்டிருந்த தமது நாட்டினை “நாவலந் தண்பொழில்” எனத் தமிழ் மக்கள் கொண்டாடினர் போலும்! இதனையே “சுண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு” எனத் தொல் காப்பியம் கூறிற்று. இங்ஙனமாகத் தனி மரங்களின் பெயர்கள் பல தமிழ் நாட்டில் ஊர்ப் பெயர்களாகவும் விளங்குகின்றன.

வடமொழி இராமாயண காலத்துக்கு முந்தியது தொல்காப்பியம் என முன்னதாகக் காட்டப்பட்டது. அத் தொல்காப்பியத்திலே குறிக்கப்பட்ட - “நாவலந் தண்பொழில்” ஆகிய “மூவர் தண்பொழில்” வடமொழியாளரால் “ஜம்புசண்ட” எனவும்,

“நாவலந் தீவு” “ஐம்பு துவீப” எனவும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டமை இன்றைய ஆராய்ச்சியாற் பெறப்படுகின்றது. “முது குன்றம்” “பழமலை” என வழங்கப்பட்ட மலைப் பெயர் “விருத்தாசலம்” என வடமொழியாளரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டமை யாம் அறிந்த தொன்றல்லவா?

இங்ஙனமாக வடமொழியாளர் ஊர்ப் பெயர்களை மொழி பெயர்த்தபோது, காரணம் தெரிந்துகொள்ள முடியாமலோ, பெயர் களின் உண்மையுருவங்களை அறிந்து கொள்ளாமையாலோ, தவறாக மொழி பெயர்த்தமையையும் காண்கின்றோம். ஆத்தி-மரங்கள் மிகுதியாக வளர்ந்துகொண்டிருந்த நிலப் பகுதியினை நமது முன்னோர் “ஆர்க்காடு” என்றனர். சோழ நாட்டின் பழைய தலை நகரம் “ஆரூர்” (திருவாரூர்) ஆகும். பொருளைச் செவ்வனே விளக்கிக்கொள்ள வியலாத வடமொழியாளர் “ஆர்க்காடு” என்பதனை “ஆற்காடு” எனக்கொண்டு “ஆறுகாடு” எனக் கருதி “சடாரணியம்” என மொழி பெயர்த்துக் கொண்டார்கள் என முன்பு விளக்கப்பட்டது. சொல்லின் செல்வர், திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் தமது “ஊரும் பேரும்” எனும் சிறந்த ஆராய்ச்சி நூலிலே, “இதனை (ஆர்க்காடு என்பதனை) ஆற்காடு என்று கொண்டு, ஆறுகாடு அங்கிருந்தனவென்று புராணம் கூறும். வடமொழியில் ஷடாரண்யம் என்பர். அது குறித்து டாக்டர் கால்டுவெல் கூறும் குறிப்பை அவரது ‘ஓப் பிலக்கண’ முகவுரையிற் காண்க.” (பக். 42) எனக் கூறியிருப்பதும் எனது கொள்கையை அரண் செய்வதாகும்,

வடமொழியிலே “ஐம்பு துவீப” (சம்புத் தீவு) என நிலை பெற்ற “நாவலந்தீவு” பாளி மொழியிலே “ஐம்பு தீவ” என நிற்கும்.

சம்புத் தீவு

நாவலந் தண் பொழிலானது வடமொழியில் - (நாவல்-ஐம்பு) “ஐம்பு துவீப” ஆகி, பின் “சம்புத் தீவு” எனத் தமிழ் மொழியில்

வந்து வழங்குகின்றது. சம்புத் தீவு, கடல்கோளின் காரணமாகத் தன் பரப்பும் எல்லையும் குறுகி மாறுபட்ட காலத்திலும், தன் பெயரினை இழந்துவிடவில்லை. சம்புத் தீவின் பகுதியாயிருந்த இலங்கையும் அப்பெயரினைப் பேணிக் கொண்டே வந்தது. இலங்கையின் வட பகுதியிலுள்ள நயினாத்தீவுக்கும் ‘சம்புத் தீவு’ என்ற பெயர் வழங்கி வந்ததுண்டு.

‘சம்புத் தீவு’ தான் ‘சிங்களத் தீவு’ ஆயிற்று

பழைய இலங்கையிலே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழ் மக்கள் தமது நாட்டினை (“நாவலந் தீவு” என்பதன் மொழி பெயர்ப்பாய்) “சம்புத் தீவு” எனவே குறித்தனர் எனக் கொள்ளக் கிடக்கின்றது. ‘சம்புத் தீவு’ என்னும் பெயரினை மொழி பெயர்த்த தெழுதிய இலங்கைத் தமிழ்ப் பௌத்தர்கள் - காரணந் தெரியாதவர்களாய் - ‘சம்பு’ - ‘நரி’ எனக்கொண்டு, ‘சிகாள்’ எனப் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்த்துக் கொண்டார்கள். அதனால் நாவலந் தீவு எனப் பெயர் கொண்டிருந்த நமது நாடு ‘சம்புத் தீவு’ ஆகி, இறுதியில் “சிகாளத்தீவு” — ‘சிங்களத்தீவு’ — ‘சிங்களத்தீவு’ என மாறிற்று எனலாம். ‘சம்பு’ என்ற சொல்லினுக்கு ‘நாவல், நரி’ என இரண்டு பொருள்கள் வடமொழியில் உண்டு. ‘சம்பு - நாவல்’ என்பதை மறந்து ‘சம்பு - நரி’ எனக் கொண்டமையால் ஏற்பட்ட தவறு இது. இலங்கையை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றிய காலத்தில் அங்கே சத்திய வேதத்தைப் போதித்துக் கொண்டிருந்த பல்டேயஸ் பாதிரியார் தமது ‘இலங்கை விவரணம்’ என்னும் நூலில் (‘A Description of Ceylon’ by Baldeus) ‘நயினாத்தீவு’ என்றால் ‘நரிகள் வாழும் தீவு’ எனும் பொருளுடையது என்று எழுதியுள்ளதையும் இதற்கு ஆதாரமாகக்கொள்ளலாம், ‘ஐம்பு’ என்ற வடமொழிச் சொல்லினைப் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்த்தோர் பட்ட அவலங்களை அச் சொல்லினுக்குக் கொடுக்கப்படும் பலவாய பாட பேதங்களை எடுத்துக் காட்டுவனவாம். ‘சிகாள்’ என்ற சொல்லானது “சிங்கள”

எனவே பல நூல்களில் (சம்பந்தம்: III. 231; விசுத்தி மார்க்கம்: 196; பெதவத்து: III. 52) வழங்கி வருகின்றது! 'சிகான' என்னும் சொல் 'சிவன' எனவும் நிற்கும். 'சிகான' என்ற சொல்லே "சிங்கள" என நின்று. சிங்கள மொழியில், நாட்டையும் மொழியையும் குறித்தது. எழுதும்போது கூட "சிங்கள" எனவும், "சிங்கள" எனவும் வரம்பின்றி எழுதப்படும்.

மேலும், 'ஜம்புத் தீவு' எனும் வடமொழிச் சொல், சிங்கள மொழியில் 'தம்புத் தீவு' எனவும், 'தம்பத் தீவு' எனவும் நிற்கின்றமையையும் காண்கின்றோம். 'தம்ப' எனும் சொல் 'தம்' எனக் கூடச் சிங்கள மொழியில் வழங்குகின்றது. 'நாவலந் தண் பொழில்' என்பதையே நேரே குறிப்பது போன்ற 'தம்வன்ன' 'தம்வன்ன' என்ற வழக்குகளும் சிங்கள மொழியில் இருப்பதனால் 'நாவலந் தீவு' தான் 'சிங்களத் தீவு' என வந்ததெனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது.

“தாமிரபண” என்பது யாது ?

மிகப் பழைய காலத்து யவன கிரேக்க ஆசிரியர்கள் பலர் இலங்கைத் தீவு “தாமிரபண” என்னும் பெயரற்ற குறிக்கப்பட்டதாகக் கூறுவர். இப் பெயரினை “Tap - raban” (Tab - ravan) எனப் பிரித்து ‘இராவணன் தீவு’ எனப் பொருள் கொள்வர் சிலர். “தம்ப பண்ணை” எனச் சிங்கள நூல்கள் இலங்கைத் தீவுக்கு இட்டு வழங்கிய பெயரின் மருஉ என்பர் வேறு சிலர். தாமிரபரணி யாற்றுக்கருகில் வாழ்ந்த தமிழர் இலங்கையில் வந்து குடியேறியபொழுது அத் தீவுக்கு இட்ட பெயர் “தாமிரபரணி” என்றும், அப்பெயரே “தாமிரபண” என மருவி வழங்குகின்றது என்றும் கொள்ளுவாருமுள்ளர். “தமிழர் பனை நாடு” தான் “தமிழ்பனை” “தமிரபனை” — “தாமிரபனை” — “தாமிரபரணி” எனக் கொள்ளப்பட்டதென்பது எமது தீர்க்கமான முடிவு.

“தமிழம்” என்ற சொல்லினையே “திரமிளம்” — “திரமிடம்” — “திரவிடம்” — “திராவிடம்” எனக் கொண்ட ஆரியர் “தமிழர் பனை” நாட்டினையும் “தாமிரபரணி” நாடாக்கிக் கொண்டனர் என்க. தாமிரபரணி எங்கே? இலங்கை யெங்கே? ‘பனை’ என்னும் சொல் ‘பனி’ என மருவியதற்குத் தென்னிந்திய சாசனங்களே சான்று பகர்கின்றன. (தமிழ்ச் சாசனங்கள்: வ. தங்கைய நாடார். பக். 21) தாமிரபரணி யாற்றுமுகத்தில் விளங்கியது கொற்கைத் துறை எனவும் அது நாளடைவில் தூர்ந்து போயிற்று எனவும் கூறுகின்ற வரலாறும் உண்டு.

தமிழர் பனை நாட்டின் பெயர் மாறி, ‘தம்ப பன்னி’ ‘தாமிரபரணி’ எனக் குறிக்கப்பட்ட காலத்தில்—இடப் பெயர்க் காரணம் தெரிக்கலாற்றா நிலையில்—விசயன் என்னும் மன்னன் வரலாறு சமைக்கப்பட்ட வேளையில் நிலத்தில் அமர்ந்திருந்தோர் கையூன்றிய காலையிற் சிவப்பு நிறங் கண்டமையால் “தம்ப பன்னி” எனப் பெயர் பெற்றதெனக் கதை கட்டப்பட்டது.

தம்பரட்டா--தாமிரபரணி தேசம்

பெளத்தப் பெரியோர்களுள்ளே சிலர்—ஆசாரிய தம்மபாலர், வச்சிரபோதி, தம்மகீர்த்தி ஆதியானோர் — பாண்டி நாட்டிலே வாழ்ந்தவர்கள் என்பது வரலாறு. அப் பாண்டிய நாடு பாளி மொழியில் “தம்பரட்டா” (தாமிரபரணி தேசம்) என்று கூறப்படுகிறது. (“பெளத்தமும் தமிழும்”—சீனி. வேங்கடசாமி—பக். 63. பார்க்க.) ஆசாரிய தருமபாலரைப் பாளி மொழியில் “தம்மபால ஆசாரியர்” என்பர். அவரது ஊர் “தம்பரட்டே வசந்தசேன நகரே தஞ்சா நாமகே” எனக் கூறப்படுகின்றது. எனவே, இலங்கை மாத்திரமின்றி இந்தியாவின் ஒரு பகுதியும் “தம்பரட்டா” எனப்பட்டமை தெளிவாகின்றது.

வட மொழியில் ,,தாம்பிரபர்ணி

வடமொழியிலே வியாச பாரதத்தில் வண பருவத்தில் (அத். 86.) யுதிஷ்டிரருக்குத் தீர்த்த மகிமைகளை உரைக்குமிடத்தில் தாம்பிரபர்ணி நதி குறிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறே வால்மீகி இரா மாயணத்தில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் (அத். 47.) சுக்கிரீவன் சீதையைத் தேடத் தெற்கு நோக்கிக் குரங்குப் படைகளை அனுப்புகிற இடத்தில், முனி சிரேஷ்டரான அகஸ்தியருடைய அனுமதியின் பேரில் நீங்கள் தாமிரபர்ணி என்ற முதலைகள் நிரம்பிய பெரிய நதியைக் கடந்து செல்லுங்கள். அந் நதி அழகிய சந்தனச் சோலைகளால் மூடப்பெற்ற தீட்டுகளை யுடையதாய்க் கணவனிடத்து அன்புள்ள யுவதியானவள் புக்ககம் புகுமாறுபோலச் சமுத்திரத்தில் சென்று விழும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவ் விரண்டு இதிக்காசங்களிலும் தாம்பிரபர்ணியைக் குறிக்கும் பகுதி பிற்காலத்துச் சேர்க்கையாகவே பெரும்பாலும் இருத்தல் கூடும். காளிதாசன் (கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டு) தனது ரகு வமிசத்தில் (IV. 50.) 'பாண்டியர்கள் ரகுவின் அடிமிசை விழுந்து வணங்கித் தங்கள் புகழ்னைத்தையும் திறையாகக் கொடுப்பதுபோல் தாமிரபர்ணி எழுகின்ற கடலிடத்து உண்டாகும் சிறந்த முத்துக்களைத் தொகுத்துக் கொடுத்தனர்' என்று கூறுகிறான். வராகமிகிரனும் (கி. பி. 505—587) தனது பிருகத் ஜாதகத்தில் பாண்டிய அரசனையும், தாம்பிரபர்ணி நதியையும், முத்துக் குளித்தலையும் கூறுகிறான். மார்க்கண்டேய புராணத்திலும் (அத். 27. 52) இன்னும் பல புராணங்களிலும் தாம்பிரபர்ணி நதி கூறப்பட்டுள்ளது. (தாம்பிரபர்ணி—பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை.)

இவ் வழக்கு கி. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டு முதலாகத்தான் எழுந்ததென்பர்.

பழைய வழக்காறு

“இக் காலத்திற்கு மிக மிக முற்பட்டு வேறொரு வழக்காறு இருந்தது. மெகஸ்தனிஸூம் (கி.மு.302) பெரிபுளுஸ் நூலாசிரியனும் (கி.பி.80) தாலாமியும் (கி.பி. 150) 'தாப்ரபனெ' (தாபிரபன) என்ற பெயராலும், கீர்நார் சிலாசாஸனத்தில் அசோகச் சக்கரவர்த்தியும் (கி. மு. 273—232) பௌத்த ஆசிரியர்கள் சிலரும் 'தாம்ப பன்னி' என்ற பெயராலும் சிங்கள நாட்டை (இலங்கைத் தீவை) வழங்கியிருக்கின்றனர். இவ்விரு பெயர்களும் 'தாம்பிரபர்ணி' என்பதன் மருஉவாதல் வெளிப்படை. இலங்கையிலிருந்து அதற்கு எதிராக உள்ள நமது தென்னாட்டில் குடியேறிய ஒருசார் மக்கள் தங்கள் தீவின் பெயரால் தென்னாட்டில் ஓடும் பிரதான நதியை வழங்கினர் என்று கொள்ளலாம். தாம்பிரபர்ணி என்ற நகர் ஒன்று இலங்கையிலுள்ளதாக மார்க்கண்டேய புராணம் (அத்.58. 28) கூறுவதும், தாம்பிரபர்ணி நதி கடலோடு கலக்குமிடத்திற்கு நேராக இலங்கைத் தீவு உள்ளதும் இங்கே அறியத்தக்கன" என்பது பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களின் கூற்றாகும். (தாம்பிரபர்ணி—பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை.)

“நாடோடிச் சப்தோற்பத்தி”

பழைய தென்னாட்டவர் தமது நாட்டுக்கு இட்டுவழங்கிய பெயரே “தாமிர பர்ணி” “தம்ப பன்னி” “தாபிரபன” “தாப்ரபனெ” என பற்பல வகையாகத் திரிக்கப்பட்டதென்பதற்கு வேறு ஆதாரங்கள் இனி வேண்டுவதில்லை. திரிந்த பெயரை மேலும் திரித்து ஒவ்வொரு வகையாகக் காரணங் காட்டினர் பலர். நமது நாட்டில் வழங்கும் இடப் பெயர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட 'நாடோடிச் சப்தோற்பத்தி'கள் பல கூறப்படுவதையே யாம் நானும் காண்கின்றேன். தமது பெருமையையும் பழஞ்சிறப்பையும்

மிகுத்துக் கூறவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடனேயே முயல்வோரின் திறனால் ஏற்படும் சிக்கல்கள் இவை. இவற்றையும் நமது நடுநின்ற ஆராய்ச்சியினால் வெல்ல வழி காணவேண்டும்.

கண்டறியாதன' கண்டோம்!

இது காறும் தமிழன் வரலாற்றினை உள்ளபடி உருவாக்குவதற்கு உறுதுணையாக விளங்கக்கூடிய பற்பல குறிப்புக்களைத் தமிழிலக்கியப் பரப்பிலும் பிற மொழி நூல்களிலும் மேலோட்டமாகப் பார்த்தோம். தமிழ் நாடு எங்கே? தமிழ் எங்கே? தமிழன் எங்கே?

உண்மையில், யாம் கண்டு கொண்டவை பல பிறரெவரும் இதுவரை 'கண்டறியாதன.' பன்மொழியாராய்ச்சியின் துணையாக நமது மொழிவரலாற்றில் மிகுந்த தெளிவற்றனவாயிருக்கும் கருத்துக்கள் எவ்வளவோ துலக்கமடைதல் கூடும். நமது முன்னோர் கொண்டிருந்த கொள்கைகளே பல நேர்த்தாய ஆராய்ச்சியின் பயனாக வலிவிழ்த்தலுங் கூடும். ஆராய்ச்சியானதுக்கு இன்றி யமையாத குணம் 'நடுநின்ற செம்மை' யாகும்; அச் 'செம்மை' முற்றிலும் பேணப்பட்டது.

